Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI
(Camera a noua, judecând în complet de cinci judecători)

3 iunie 2026*

„Concurență – Concentrări – Solicitare de informații – Articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 – Alegerea temeiului juridic – Abuz de putere – Obligația de motivare – Lipsa caracterului arbitrar – *Impossibilium nulla obligatio est* – Proporționalitate – Caracterul necesar al informațiilor solicitate – Articolul 10 din Convenția privind drepturile omului și libertățile fundamentale – Libertatea de exprimare – Protecția surselor jurnalistice – Excepție de nelegalitate – Articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale – Dreptul la respectarea vieții private și de familie”

În cauza T-1097/23,

Vivendi SE, cu sediul în Paris (Franța), reprezentată de P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure, Y. Boubacir și M. Oiknine, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de P. Caro de Sousa, B. Cullen și D. Viros, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de A.-L. Meyer și N. Coghlan, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL
(Camera a noua, judecând în complet de cinci judecători),

compus, la deliberări, din domnii L. Truchot, președinte, M. Jaeger, J. Schwarcz și M. Sampol Pucurull și doamna T. Perišin (raportoare), judecători,

grefier: doamna H. Eriksson, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

* Limba de procedură: franceza.

în urma ședinței din 14 mai 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Vivendi SE, solicită anularea Deciziei C(2023) 6428 final a Comisiei din 19 septembrie 2023 privind o procedură de aplicare a articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului (cazul M.11184 – Vivendi/Lagardère) (denumită în continuare „decizia din 19 septembrie 2023”), astfel cum a fost modificată prin Decizia C(2023) 7463 final a Comisiei din 27 octombrie 2023 (denumită în continuare „decizia din 27 octombrie 2023”) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul litigiului

2 Reclamanta este societatea-mamă a grupului Vivendi, grup francez de dimensiune internațională specializat în mass-media și divertisment, prezent pe diferite piețe prin intermediul filialelor sale.

3 La 24 octombrie 2022, reclamanta a notificat Comisiei Europene o operațiune de concentrare care consta în preluarea controlului exclusiv al Lagardère SA, grup francez care își desfășoară activitatea în special în sectorul mass-media.

4 Prin decizia din 9 iunie 2023, Comisia a autorizat proiectul operațiunii de concentrare, sub rezerva punerii în aplicare a unor angajamente de cesiune a tuturor activităților reclamantei în sectorul editării de cărți și a unei reviste (denumită în continuare „decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării”).

5 Prin scrisoarea din 25 iulie 2023, reclamanta a fost informată de Comisie cu privire la deschiderea unei investigații oficiale privind o potențială punere în aplicare prematură a operațiunii de concentrare (denumită în continuare „scrisoarea din 25 iulie 2023 privind deschiderea procedurii oficiale de investigare”).

Decizia din 19 septembrie 2023

6 În cadrul investigației oficiale privind o potențială punere în aplicare prematură a operațiunii de concentrare, prin decizia din 19 septembrie 2023, Comisia a adresat reclamantei o solicitare de informații, întemeiată pe articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi („Regulamentul CE privind concentrările economice”) (JO 2004, L 24, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 201), însoțită de un termen care expira la 27 octombrie 2023. În esență, această decizie impune reclamantei obligația de a colecta și de a transmite Comisiei, pe de o parte, documentele schimbate în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2020 și 19 septembrie 2023 (denumită în continuare „perioada vizată”), prin diferite mijloace de comunicare, primite, trimise sau deținute de cincisprezece persoane fizice identificate nominal, precum și de succesorii și predecesorii acestora (denumite în continuare „persoanele vizate”) și care conțin anumiți termeni de căutare și, pe de altă parte, documentele schimbate în perioada vizată între patru persoane identificate nominal, două dintre ele figurând de asemenea printre persoanele vizate.

7 În special, punctul I alineatul (1) din anexa la decizia atacată prevede că, „[î]n scopul […] solicitării de informații, «Lagardère» desemnează Lagardère SA [și] «Vivendi» desemnează Vivendi SE și Groupe Bolloré”.

8 Punctul I alineatul (2) din anexa la decizia din 19 septembrie 2023 definește noțiunea de „document” după cum urmează:

„Noțiunea de «document» desemnează: toate fișierele informatice aflate în posesia, deținute de sau aflate sub controlul Vivendi și care cuprind, fără limitare, următoarele elemente:

(a) orice informație stocată în format electronic, inclusiv e-mailurile și mesajele instantanee (WhatsApp, SMS, Telegram, Signal, altele), documentele în format text și documentele pdf, foile de calcul și prezentările, precum și toate programele informatice și alte sisteme de management informațional și de stocare a documentelor enumerate ca răspuns la întrebarea 6 din solicitarea de informații nr. 1 a Comisiei din 16 august 2023;

(b) proiectele de documente, metadatele și copiile documentelor ale căror originale nu se află în posesia sau sub controlul Vivendi, după caz;

(c) pentru a evita orice ambiguitate, noțiunea de document include de asemenea:
(i) documentele din toate căsuțele de e-mail private și/sau personale (în măsura în care au fost utilizate pentru comunicări profesionale cel puțin o dată), precum și de pe dispozitivele mobile, printre care telefoane mobile sau tablete (inclusiv telefoanele mobile sau tabletele private și/sau personale, în măsura în care au fost utilizate pentru comunicări profesionale cel puțin o dată), incluzând mesajele instantanee și SMS-urile, și
(ii) documentele care, deși șterse de utilizatorul final, rămân disponibile sau accesibile în sistemele informatice ale Vivendi (de exemplu, în copii de rezervă).”

9 Punctul I alineatul (4) din anexa la decizia din 19 septembrie 2023 definește noțiunea de „perioadă vizată” ca fiind perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2020 și data acestei solicitări de informații, și anume 19 septembrie 2023.

10 Punctul II alineatul (5) din anexa la decizia din 19 septembrie 2023 definește noțiunea de „persoane vizate” în sensul că include cincisprezece persoane identificate nominal, „precum și toate persoanele care le-au precedat sau care le-au succedat în diferitele funcții pe care le-au ocupat în [p]erioada [v]izată”. Potrivit punctului II alineatul 6 din anexa la această decizie, persoanele respective „sunt susceptibile să fi primit sau să fi trimis ori să dețină documente pe care Comisia le consideră esențiale pentru a-i permite să analizeze dacă intervenția și/sau consultarea și/sau asocierea Vivendi la anumite decizii adoptate de Lagardère pot fi calificate drept exercitare a unei influențe decisive de către Vivendi”.

11 Punctul III alineatul (7) din anexa la decizia din 19 septembrie 2023 impune ca reclamanta să furnizeze, pe de o parte, documentele trimise sau primite în perioada vizată de persoanele vizate (precum și de succesorii și predecesorii acestora), identificate nominal la punctul II alineatul (5) din anexa menționată și care conțin cel puțin unul dintre termenii de căutare enumerați la punctul VII din această anexă și, pe de altă parte, documentele schimbate în perioada vizată între patru persoane identificate nominal la punctul III alineatul (7) literele (a)-(c) din anexa respectivă.

12 Punctele IV, V și VI din anexa la decizia din 19 septembrie 2023 precizează modul în care reclamanta trebuie să furnizeze documentele solicitate, conținutul raportului de însoțire și cerințele privind declarațiile de exhaustivitate a răspunsului. Punctul VII din aceeași anexă enumeră termenii de căutare.

Evoluții ulterioare adoptării deciziei din 19 septembrie 2023

13 Prin e-mailul din 11 octombrie 2023, reclamanta a solicitat acordarea unei prelungiri de trei luni pentru a răspunde la solicitarea de informații. În această privință, ea a precizat că solicitarea de informații ridica numeroase dificultăți și impunea o muncă de colectare, de prelucrare și de verificare neobișnuită, precum și o mobilizare de resurse umane și de mijloace tehnice considerabile.

14 Printr-un e-mail din 12 octombrie 2023, Comisia a invitat reclamanta să precizeze natura și importanța dificultăților pe care le întâmpina.

15 Prin e-mailul din 14 octombrie 2023, reclamanta a precizat că unele dintre aceste dificultăți erau legate în special de lipsa unor garanții procedurale suficiente de natură să asigure respectarea vieții private a persoanelor vizate, a altor salariați sau mandatari sociali ai săi sau a altor persoane eventual afectate de solicitarea de informații și de protecția surselor jurnalistice.

16 În cadrul unei conferințe telefonice din 18 octombrie 2023, Comisia i-a confirmat reclamantei că documentele care ar putea dezvălui surse jurnalistice ar beneficia de o protecție specială inspirată din procedura instituită pentru a proteja confidențialitatea comunicărilor avocat-client.

17 La 19 octombrie 2023, reclamanta a arătat că nu este în măsură să solicite accesul la căsuțele electronice și la telefoanele mobile ale persoanei menționate în dispoziția care figurează la punctul II alineatul (5) subpunctul (i) din anexa la decizia din 19 septembrie 2023, din cauza situației actuale de „hold separate” dintre ea și una dintre filialele sale, care decurge din condițiile și din obligațiile prevăzute în decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării.

18 Prin e-mailul din 26 octombrie 2023, Comisia a invitat reclamanta să îi transmită lista persoanelor vizate care dețin o legitimație de presă și să discute modalitățile practice care permit concilierea protecției surselor jurnalistice cu predarea documentelor menționate în decizia din 19 septembrie 2023.

19 La 27 octombrie 2023, data expirării termenului stabilit prin decizia din 19 septembrie 2023, reclamanta nu transmisese niciun document. În aceeași zi, Comisia a adoptat decizia din 27 octombrie 2023. Prin articolul 1 din decizia menționată, Comisia a eliminat de pe lista persoanelor vizate persoana menționată la punctul II alineatul (5) subpunctul (i) din anexa la decizia din 19 septembrie 2023. Prin articolul 2 din aceeași decizie, termenul din 27 octombrie 2023 stabilit inițial la articolul 1 din decizia din 19 septembrie 2023 a fost prelungit până la 1 decembrie 2023.

20 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 noiembrie 2023, reclamanta a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei atacate, și anume decizia din 19 septembrie 2023, astfel cum a fost modificată prin decizia din 27 octombrie 2023.

Situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

21 Prin scrisoarea din 6 decembrie 2023, directorul general al Direcției Generale Concurență a Comisiei a arătat că orice document care pune în discuție protecția datelor sensibile cu caracter personal sau a surselor jurnalistice ar beneficia de garanții procedurale în temeiul legislației și al jurisprudenței relevante și a detaliat garanțiile procedurale menționate (denumită în continuare „scrisoarea din 6 decembrie 2023”).

22 La 24 ianuarie 2024, Comisia a adoptat Decizia C(2024) 571 final privind o procedură de aplicare a articolului 11 alineatul (3) și a articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 (denumită în continuare „decizia din 24 ianuarie 2024”). În primul rând, prin articolul 1 din această decizie, termenul de 1 decembrie 2023, stabilit la articolul 2 din decizia din 27 octombrie 2023, a fost prelungit până la 7 februarie 2024. În al doilea rând, prin articolul 2 din decizia din 24 ianuarie 2024, în temeiul articolului 15 din Regulamentul nr. 139/2004, reclamantei i s-a impus o penalitate cu titlu cominatoriu care nu depășește 5 % din media zilnică a cifrei sale de afaceri, pentru fiecare zi de întârziere, calculată din prima zi lucrătoare care urmează datei stabilite la articolul 1 din decizia menționată. În al treilea rând, considerentul (13) litera (a) al deciziei din 24 ianuarie 2024 enunță garanții procedurale suplimentare în raport cu decizia atacată pentru a asigura protecția datelor sensibile cu caracter personal, prin introducerea unei proceduri a camerei de date virtuale, astfel cum a fost propusă prin scrisoarea din 6 decembrie 2023. Considerentul (13) litera (b) al deciziei din 24 ianuarie 2024 enunță garanții procedurale pentru protecția surselor jurnalistice, confirmând procedura propusă prin scrisoarea din 6 decembrie 2023.

23 În urma corespondenței cu avocații reclamantei, în cadrul unei conferințe telefonice care a avut loc la 30 ianuarie 2024, Comisia a acceptat ca schimburile dintre persoanele vizate de decizia atacată și contactele care țin de sfera strict personală să fie depuse în camera de date virtuală.

24 În februarie 2024, reclamanta a furnizat Comisiei o parte din documentele care îndeplineau criteriile definite în decizia atacată.

25 Între lunile septembrie și decembrie 2024, reclamanta a transmis documente Comisiei, astfel încât, în decembrie 2024, Comisia primise din partea reclamantei documentele care îndeplineau criteriile definite în decizia atacată, cu excepția documentelor care țin de secretul comunicărilor avocat-client, de secretul surselor jurnalistice și de viața privată a persoanelor vizate.

Procedura de măsuri provizorii

26 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 24 noiembrie 2023, reclamanta a introdus o cerere de măsuri provizorii având ca obiect, printre altele, suspendarea executării deciziei atacate.

27 Prin Ordonanța din 28 noiembrie 2023, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R, nepublicată), președintele Tribunalului a dispus suspendarea executării deciziei atacate până la adoptarea ordonanței prin care se finalizează procedura în cauza T-1097/23 R, fără a aduce atingere obligației reclamantei de a continua colectarea informațiilor și de a păstra pe un suport electronic toate documentele vizate de această decizie.

28 Prin Ordonanța din 19 ianuarie 2024, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R, nepublicată, EU:T:2024:15), președintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii.

29 Prin Ordonanța din 6 februarie 2024, Vivendi/Comisia [C-90/24 P(R)-R, EU:C:2024:121], vicepreședintele Curții a dispus suspendarea obligației impuse reclamantei prin decizia atacată, fără a aduce atingere obligației acesteia de a lua toate măsurile utile pentru a asigura păstrarea tuturor documentelor vizate de respectiva decizie.

30 Prin Ordonanța din 11 aprilie 2024, Vivendi/Comisia [C-90/24 P(R), EU:C:2024:318], vicepreședintele Curții a anulat Ordonanța din 19 ianuarie 2024, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R, nepublicată, EU:T:2024:15). În plus, el a constatat că era îndeplinită condiția privind urgența și a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe asupra condiției privind *fumus boni iuris* și să efectueze, dacă este cazul, evaluarea comparativă a intereselor în cauză.

31 Prin Ordonanța din 13 iunie 2024, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R-RENV, nepublicată, EU:T:2024:381), vicepreședintele Tribunalului a admis în parte cererea reclamantei având ca obiect, pe de o parte, suspendarea executării deciziei atacate și, pe de altă parte, cu titlu conservatoriu, obligarea acesteia să păstreze toate documentele vizate de decizia atacată pe un suport electronic dedicat, predat sub sigiliu electronic unui terț de încredere independent.

32 La 3 iulie 2024, reclamanta a formulat un recurs având ca obiect anularea Ordonanței din 13 iunie 2024, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R-RENV, nepublicată, EU:T:2024:381). În paralel, reclamanta a solicitat Curții să suspende executarea acestei ordonanțe și a deciziei atacate.

33 Prin Ordonanța din 8 iulie 2024, Vivendi/Comisia [C-470/24 P(R)-R, nepublicată, EU:C:2024:592], obligația impusă reclamantei de a colecta și de a comunica Comisiei documentele vizate de decizia atacată a fost suspendată până la adoptarea ordonanței care ar interveni cel mai devreme între cea prin care se finalizează această procedură de măsuri provizorii și cea care se pronunță cu privire la recursul în cauza C-470/24 P(R), fără a aduce atingere obligației reclamantei de a lua toate măsurile utile pentru a asigura păstrarea tuturor acestor documente.

34 Prin Ordonanța din 26 iulie 2024, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R-RENV-INTP, nepublicată, EU:T:2024:516), vicepreședintele Tribunalului a respins ca inadmisibilă cererea de interpretare a punctului 1 din dispozitivul Ordonanței din 13 iunie 2024, Vivendi/Comisia (T-1097/23 R-RENV, nepublicată, EU:T:2024:381).

35 Prin Ordonanța din 16 august 2024, Vivendi/Comisia [C-470/24 P(R), nepublicată, EU:C:2024:674], vicepreședintele Curții a respins recursul reclamantei în cauza C-470/24 P(R).

Concluziile părților

36 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

37 Comisia, susținută de Consiliul Uniunii Europene, solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

38 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă șapte motive, întemeiate, primul, pe alegerea unui temei juridic eronat și pe un abuz de putere, al doilea, pe încălcarea obligației de motivare, al treilea, pe încălcarea principiului protecției împotriva intervențiilor arbitrare sau disproporționate ale autorității publice, al patrulea, pe încălcarea principiului *impossibilium nulla obligatio est* în ceea ce privește cererea de furnizare a unor documente care provin de la grupul Bolloré, al cincilea, pe încălcarea principiului proporționalității, al șaselea, pe o atingere adusă protecției surselor jurnalistice și, al șaptelea, pe lipsa unor garanții adecvate pentru a proteja dreptul la respectarea vieții private.

39 Tribunalul consideră oportun să examineze mai întâi al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

40 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta reproșează Comisiei că a încălcat obligația de motivare generală care îi revine în temeiul articolului 296 TFUE și obligația de motivare specială care îi revine în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, întrucât nu a definit în termeni suficient de clari scopul și întinderea investigației sale.

41 Al doilea motiv cuprinde, în esență, patru aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamanta susține că decizia atacată nu indică în mod clar scopul solicitării de informații, întrucât nu menționează considerațiile precise și obiective care au justificat adoptarea sa. Prin intermediul celui de al doilea aspect, reclamanta susține că decizia atacată este afectată de nemotivare în ceea ce privește sfera materială, temporală și personală a informațiilor solicitate. Prin intermediul celui de al treilea aspect, reclamanta reproșează Comisiei că nu a explicat în decizia atacată motivele care justifică includerea grupului Bolloré în domeniul de aplicare al acestei decizii. Prin intermediul celui de al patrulea aspect, reclamanta susține în esență că decizia atacată nu este suficient motivată în ceea ce privește, pe de o parte, recurgerea la o decizie de solicitare de informații în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 și, pe de altă parte, necesitatea de a acționa rapid.

Observații introductive

42 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, motivarea actelor instituțiilor Uniunii Europene impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de toate împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii sau alte persoane vizate de act în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept relevante, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma

modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 16 și jurisprudența citată).

43 În ceea ce privește mai precis motivarea unei decizii de solicitare de informații, este necesar să se amintească faptul că articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 definește elementele esențiale ale acesteia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 17).

44 Astfel, această dispoziție prevede că Comisia „menționează temeiul legal și scopul cererii, precizează care sunt informațiile solicitate și stabilește termenul în care acestea trebuie furnizate”. Aceeași dispoziție precizează, pe de altă parte, că „[d]e asemenea, [Comisia] menționează sancțiunile prevăzute la articolul 14 [din Regulamentul nr. 139/2004]”, „menționează sau impune sancțiunile prevăzute la articolul 15 [din același regulament]” și, „[î]n plus, aceasta precizează că există dreptul de a solicita revizuirea deciziei de către Curtea de Justiție”.

45 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că tuturor versiunilor lingvistice ale unui act al Uniunii trebuie, în principiu, să le fie recunoscută aceeași valoare. Pentru a menține unitatea de interpretare a dreptului Uniunii, trebuie, așadar, în caz de divergențe între aceste versiuni, să se interpreteze dispoziția în cauză în funcție de economia generală și de finalitatea reglementării din care face parte. Prin urmare, formularea utilizată în una dintre versiunile lingvistice ale unui act nu poate să fie singurul temei pentru interpretarea acestui act și nici nu se poate atribui respectivei formulări, în această privință, un caracter prioritar în raport cu celelalte versiuni lingvistice. O asemenea abordare ar fi astfel incompatibilă cu cerința de aplicare uniformă a dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 20 februarie 2018, Belgia/Comisia, C-16/16 P, EU:C:2018:79, punctele 49 și 50 și jurisprudența citată).

46 În speță, trebuie precizat că, în versiunea în limba franceză, articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 prevede că, în cadrul unei solicitări de informații printr-o decizie, Comisia menționează temeiul legal și „objet” al acestei cereri. Or, celelalte versiuni lingvistice ale acestei dispoziții utilizează termeni care corespund noțiunii de „scop”, cum ar fi, de exemplu, versiunile în limbile engleză, germană, neerlandeză, italiană, greacă și croată, care utilizează termenii „purpose”, „Zweck”, „doel”, „scopo”, „σκοπό” și, respectiv, „svrhu”, cu excepția versiunii în limba spaniolă, care utilizează termenul „objeto”. Reiese, astfel, din termenii utilizați în celelalte versiuni lingvistice și ținând seama de contextul acestei dispoziții și de obiectivul urmărit de regulamentul în cauză că, la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, legiuitorul a dorit să facă referire la noțiunea de „scop” care figurează la articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 și la articolul 18 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la [articolele 101 și 102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), astfel cum a fost interpretată de jurisprudența citată la punctul 48 de mai jos.

47 Obligația de motivare specifică constituie o cerință fundamentală, întrucât are ca obiect nu numai să pună în evidență caracterul justificat al solicitării de informații, ci și să acorde întreprinderilor în cauză posibilitatea de a înțelege întinderea obligației de colaborare care le revine, garantând în același timp dreptul lor la apărare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 19 și jurisprudența citată).

48 În ceea ce privește obligația de a indica „scopul cererii”, aceasta înseamnă că Comisia trebuie să indice scopul investigației în solicitarea sa și, prin urmare, să identifice pretinsa încălcare a normelor de concurență (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 20 și jurisprudența citată).

49 În această privință, Comisia nu este obligată să comunice destinatarului unei decizii de solicitare de informații toate informațiile de care dispune cu privire la încălcări prezumate și nici să realizeze o calificare juridică riguroasă a acestor încălcări, în măsura în care precizează cu claritate suspiciunile pe care intenționează să le verifice (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 21 și jurisprudența citată).

50 O atare obligație se explică în special prin împrejurarea că, astfel cum rezultă din articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin regulamentul menționat, Comisia poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite întreprinderilor și asocierilor de întreprinderi să îi furnizeze „toate informațiile necesare” (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 22).

51 Din acestea rezultă că Comisia poate solicita numai comunicarea unor informații susceptibile să îi permită să verifice prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări care justifică desfășurarea investigației și care sunt indicate în solicitarea de informații (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 23).

52 Or, întrucât caracterul necesar al informațiilor trebuie să fie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații, acest scop trebuie indicat cu suficientă precizie, în lipsa căreia ar fi imposibil să se stabilească dacă informațiile sunt necesare, iar instanța Uniunii nu și-ar putea exercita controlul (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 24 și jurisprudența citată).

53 Astfel, caracterul suficient al motivării unei decizii de solicitare de informații depinde de aspectul dacă prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări pe care Comisia intenționează să le verifice sunt precizate cu suficientă claritate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 25).

54 În cadrul aprecierii întinderii obligației de motivare în raport cu o decizie de solicitare de informații în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, trebuie să se țină seama de asemenea de stadiul investigației în care se adoptă o asemenea decizie și de faptul dacă Comisia dispunea deja sau nu de anumite informații cu privire la încălcările prezumate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 46 și jurisprudența citată).

55 Caracterul suficient al motivării deciziei atacate trebuie analizat în lumina acestor considerații.

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o motivare insuficientă în ceea ce privește scopul solicitării de informații

56 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, reclamanta susține în esență că decizia atacată nu indică în mod clar scopul solicitării de informații, întrucât nu menționează considerațiile precise și obiective care au justificat adoptarea sa și, printre altele, încălcările

suspectate. În special, potrivit reclamantei, decizia atacată nu conține nicio precizare cu privire la „plângerile” și la „elementele” de care Comisia ar fi avut cunoștință, care sunt menționate în scrisoarea din 25 iulie 2023 referitoare la deschiderea procedurii oficiale de investigare, dar nu în decizia atacată.

57 Comisia contestă argumentația reclamantei.

58 În această privință, din considerentele (1)-(3) ale deciziei atacate reiese că, pe de o parte, Comisia autorizase preluarea Lagardère de către reclamantă sub rezerva punerii în aplicare a unor angajamente de cesiune a tuturor activităților acesteia în sectorul editării de cărți (reunite sub Editis, filială a reclamantei) și a revistei Gala și, pe de altă parte, la data adoptării deciziei atacate, reclamanta rămânea supusă obligației de suspendare a acestei preluări în măsura în care Comisia încă nu aprobase cumpărătorul și termenii cesiunii pentru Editis și Gala.

59 În considerentul (4) al deciziei atacate, Comisia amintește că, în temeiul articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, poate solicita toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost atribuite prin regulamentul menționat.

60 În considerentul (5) al deciziei atacate, Comisia menționează de asemenea cerințele de motivare a unei solicitări de informații adoptate în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004. În această privință, Comisia precizează că, „[a]tunci când solicită, în temeiul articolului 11 alineatul (3) din [regulamentul menționat], unei întreprinderi să furnizeze informații prin intermediul unei decizii, ea menționează temeiul legal și scopul cererii, precizează care sunt informațiile solicitate și stabilește termenul în care acestea trebuie furnizate[; d]e asemenea, ea menționează sancțiunile prevăzute la articolul 14 din [același regulament] și menționează sau impune sancțiunile prevăzute la articolul 15 [din acest] regulament[; î]n plus, ea informează cu privire la dreptul de a solicita revizuirea deciziei de către Curtea de Justiție”.

61 Scopul solicitării de informații este indicat în considerentele (6) și (7) ale deciziei atacate, care au următorul cuprins:

„(6) Pentru a permite Comisiei să aprecieze dacă Vivendi a exercitat o influență decisivă asupra Lagardère susceptibilă să constituie o încălcare a obligației de notificare și/sau o încălcare a obligației de suspendare și/sau o nerespectare a condițiilor și a obligațiilor legate de decizia Comisiei de autorizare a operațiunii Vivendi/Lagardère, Comisia a decis să solicite Lagardère să furnizeze anumite documente, schimburi interne și comunicări externe. Aceste documente și comunicări se referă la decizii luate de Lagardère cu privire la care Vivendi ar fi putut avea un rol decisiv care s-ar asemăna celui exercitat de un acționar care deține controlul. Cererea de informații este anexată la prezenta decizie.

(7) Documentele și comunicările solicitate în temeiul prezentei decizii și care figurează în anexă sunt esențiale pentru a permite Comisiei să analizeze dacă intervenția și/sau consultarea și/sau asocierea Vivendi la anumite decizii adoptate de Lagardère pot fi calificate drept exercitare a unei influențe decisive de către Vivendi în termenii descriși în considerentul (6) al acesteia. Documentele și comunicările vizate se referă la punerea în aplicare a unor sinergii operaționale, precum programe comune între entitățile audiovizuale ale Vivendi și ale Lagardère, stabilirea grilei de programe a postului de radio Europa 1, care aparține grupului Lagardère, numiri și plecări ale jurnaliștilor din cadrul publicațiilor grupului Lagardère, alegeri editoriale ale revistelor grupului Lagardère susceptibile să fi fost influențate de cadrele Vivendi sau ale acționarului principal al acesteia, grupul Bolloré, precum și mutarea

unor entități din grupul Vivendi în incinte aparținând Lagardère. Acestea privesc de asemenea decizii strategice adoptate de grupul editorial Hachette (care aparține Lagardère) și pentru care Vivendi ar fi putut avea un rol susceptibil să fie calificat drept exercitare a unei influențe decisive, precum renunțarea la litigii împotriva unei filiale a Vivendi sau nedepunerea unei oferte pentru achiziționarea editurii americane […], precum și condițiile de numire a anumitor membri cunoscuți ca având au legături cu grupul Bolloré în consiliul de administrație al Lagardère."

62 Trebuie să se constate că, în considerentele (6) și (7) ale deciziei atacate, Comisia indică suspiciunile de încălcări ale dispozițiilor Regulamentului nr. 139/2004 pe care intenționează să le verifice și delimitează scopul investigației sale, în sensul jurisprudenței amintite la punctele 48 și 49 de mai sus.

63 Astfel, conținutul considerentelor (6) și (7) ale deciziei atacate constituie o descriere clară și neechivocă a scopului investigației Comisiei. Asemenea informații permit și să se determine cu un grad suficient de precizie suspiciunile de încălcări care justifică adoptarea acestei decizii, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 48-53 de mai sus.

64 Prin urmare, o astfel de motivare îndeplinește obligația de a menționa scopul solicitării de informații, în sensul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004.

65 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantei potrivit căruia decizia atacată nu ar conține nicio precizare cu privire la „plângerile" și la „elementele" de care Comisia ar fi avut cunoștință, care ar fi menționate în scrisoarea din 25 iulie 2023 referitoare la deschiderea procedurii oficiale de investigare, dar nu în decizia atacată.

66 Pe de o parte, după cum admite reclamanta, scopul cererii a fost de asemenea indicat în scrisoarea din 25 iulie 2023 referitoare la deschiderea procedurii oficiale de investigare, de care reclamanta avea cunoștință la momentul adoptării deciziei atacate.

67 Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței constante citate la punctul 49 de mai sus, Comisia nu este obligată să comunice destinatarului unei decizii de solicitare de informații toate informațiile de care dispune cu privire la încălcări prezumate și nici să realizeze o calificare juridică riguroasă a acestor încălcări, în măsura în care precizează cu claritate suspiciunile pe care intenționează să le verifice.

68 În această privință, trebuie să se observe că decizia atacată a fost adoptată în cadrul etapei investigării preliminare din procedura administrativă în temeiul Regulamentului nr. 139/2004, care este destinată să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă existența unei încălcări a obligațiilor care decurg din regulamentul menționat și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 113 și jurisprudența citată).

69 Or, potrivit jurisprudenței, nu i se poate impune Comisiei să precizeze, în etapa investigării preliminare, pe lângă prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări pe care intenționează să le verifice, indiciile, adică elementele care o determină să ia în considerare ipoteza unei încălcări a dreptului concurenței. Astfel, o asemenea obligație ar repune în discuție echilibrul stabilit de

jurisprudență între menținerea eficacității investigației și păstrarea dreptului la apărare al întreprinderii în cauză (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 37).

70 Având în vedere aceste elemente, trebuie să se considere că motivarea deciziei atacate permite, pe de o parte, reclamantei să verifice dacă informațiile solicitate sunt necesare în scopul investigației și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul. Prin urmare, reclamanta invocă în mod eronat o încălcare a obligației de motivare, astfel cum este prevăzută la articolul 296 TFUE și la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, în ceea ce privește scopul investigației Comisiei și descrierea practicilor a căror existență intenționează să o verifice în cadrul investigației sale.

71 Având în vedere considerațiile care precedă, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe nemotivare în ceea ce privește sfera materială, temporală și personală a informațiilor solicitate

72 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, reclamanta susține că decizia atacată este lipsită de orice motivare care să permită justificarea sferei materiale, temporale și personale a informațiilor solicitate, în special alegerea termenilor de căutare, criteriile de desemnare a persoanelor vizate, precum și perioada vizată de decizia atacată.

73 Comisia contestă argumentele reclamantei.

74 În această privință, după cum reiese din cuprinsul punctelor 6-12 și 19 de mai sus, este necesar să se constate că decizia atacată, în special anexa la aceasta, definește cu claritate sfera materială, temporală și personală a informațiilor solicitate. Așa cum susține în mod întemeiat Comisia, simplul fapt că decizia atacată nu conține o motivare specifică pentru fiecare informație solicitată sau pentru fiecare termen de căutare nu poate fi considerat, ca atare, o motivare insuficientă.

75 Astfel, potrivit jurisprudenței, nu se poate cere Comisiei ca, înainte de orice solicitare de informații, să cunoască cuprinsul documentelor solicitate, precum și importanța acestora pentru scopurile investigației (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 22 martie 2012, Slovak Telekom/Comisia, T-458/09 și T-171/10, EU:T:2012:145, punctul 55).

76 Având în vedere dispozițiile și jurisprudența amintite la punctele 42-54 de mai sus, obligația de motivare în cazul unei decizii de solicitare de informații nu merge până la a impune Comisiei să furnizeze în privința fiecărei informații solicitate sau, precum în speță, a fiecărui termen de căutare pentru a cărui aplicare este solicitată o justificare specifică în ceea ce privește motivele pentru care Comisia consideră că această informație sau acest termen de căutare, pe de o parte, este necesar pentru investigația sa și, pe de altă parte, nu ar conține sau nu ar identifica decât informații relevante pentru investigația respectivă.

77 De asemenea, după cum rezultă din cuprinsul punctului 42 de mai sus, respectarea obligației de motivare trebuie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare a actului în cauză, ci și în raport cu contextul său, și anume, în speță, actele deja intervenite în cadrul etapei investigării preliminare a procedurii administrative în temeiul Regulamentului nr. 139/2004 (a se vedea punctul 68 de mai sus).

78 Mai precis, o solicitare de informații precum decizia atacată are ca obiect doar să permită Comisiei să adune informațiile și documentația necesare pentru a verifica realitatea și amploarea unei anumite situații de fapt și de drept (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 37).

79 Având în vedere cele de mai sus, reclamanta nu poate invoca în mod util o nemotivare referitoare la sfera materială, temporală și personală a informațiilor solicitate.

80 În plus, trebuie arătat că argumentele reclamantei prin care se urmărește contestarea caracterului necesar al informațiilor solicitate țin de legalitatea pe fond a deciziei atacate și nu pot fi luate în considerare în cadrul examinării motivului întemeiat pe încălcarea obligației de motivare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 55 și jurisprudența citată). Prin urmare, aceste argumente vor fi analizate în cadrul examinării celui de al cincilea motiv.

81 Având în vedere considerațiile care precedă, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe lipsa motivării privind includerea grupului Bolloré

82 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, reclamanta apreciază că decizia atacată este lipsită de orice motivare în ceea ce privește includerea grupului Bolloré în domeniul de aplicare al solicitării de informații. Suspiciunile Comisiei, așa cum au fost dezvoltate în scrisoarea din 25 iulie 2023 referitoare la inițierea procedurii oficiale de investigare și reluate succint în decizia atacată, nu ar privi exercitarea unei influențe decisive a grupului Bolloré asupra Lagardère, ci a reclamantei asupra Lagardère. Astfel, reclamanta apreciază că solicitarea de informații deținute de un terț asupra căruia nu exercită niciun control, și anume grupul Bolloré, nu este nicidecum motivată.

83 Comisia contestă argumentația reclamantei.

84 În această privință, este suficient să se arate că, în considerentul (7) al deciziei atacate, se precizează că documentele vizate se referă printre altele la anumite decizii ale Lagardère „susceptibile să fi fost influențate de cadrele Vivendi sau ale acționarului principal al acesteia, grupul Bolloré”. Pe de altă parte, așa cum subliniază Comisia, decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării, precum și formularul de notificare a operațiunii pe care reclamanta i l-a prezentat dovedesc că grupul Bolloré și Vivendi constituie o întreprindere unică în sensul dreptului concurenței.

85 În consecință, reclamanta invocă în mod greșit o încălcare a obligației de motivare în ceea ce privește includerea grupului Bolloré pe lista persoanelor vizate de solicitarea de informații.

86 Astfel, al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o motivare insuficientă referitoare, pe de o parte, la recurgerea la o decizie de solicitare de informații în temeiul

articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 și, pe de altă parte, la necesitatea de a acționa rapid

87 Prin intermediul celui de al patrulea aspect, reclamanta susține în esență că decizia atacată nu explică corespunzător cerințelor legale motivele pentru care s-a considerat necesar să se recurgă la o solicitare de informații printr-o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, mai degrabă decât la o cerere simplă de informații în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 sau la o inspecție în temeiul articolului 13 din Regulamentul nr. 139/2004. Pe de altă parte, aceasta consideră că decizia atacată este afectată de nemotivare în ceea ce privește necesitatea de a acționa rapid.

88 Comisia contestă argumentația reclamantei.

89 În speță, în considerentul (8) al deciziei atacate se arată că „[î]n cadrul prezentei proceduri de constatare a unei încălcări, Comisia consideră că numai o decizie adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (3) din regulamentul privind concentrările economice permite să se garanteze că Vivendi va furniza toate documentele care îndeplinesc criteriile pe care ea le-a identificat în decizia [menționată][; a]stfel, utilizarea procedurii prevăzute la articolul 11 alineatul (3) din regulamentul privind concentrările economice este singura procedură prevăzută de regulamentul privind concentrările economice care permite Comisiei să impună întreprinderilor destinatare să furnizeze un răspuns complet, în caz contrar existând riscul unor sancțiuni[; î]n plus, Comisia consideră că este necesar să se acționeze rapid pentru a evita ca documentele relevante să fie eliminate din fișierele Vivendi, în special în cazul în care mesajele sunt șterse după un anumit termen sau în cazul în care anumite documente care provin de la un colaborator nu sunt păstrate foarte mult timp după plecarea acestui colaborator[; a]legerea unei decizii adoptate în temeiul articolului 11 alineatul (3) răspunde acestui obiectiv de celeritate”.

90 Astfel, Comisia explică, în considerentul (8) al deciziei atacate, că numai o decizie adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 permitea să se garanteze că reclamanta va furniza toate documentele care îndeplineau criteriile pe care ea le identificase, în caz contrar existând riscul unor sancțiuni, și să se acționeze rapid pentru a evita ca documente relevante să fie eliminate din fișierele reclamantei.

91 Prin urmare, trebuie să se constate că decizia atacată este suficient motivată, în sensul jurisprudenței citate la punctul 42 de mai sus, în ceea ce privește recurgerea la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 ca temei legal al acesteia.

92 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de celelalte argumente invocate de reclamantă.

93 În primul rând, în ceea ce privește recurgerea la o solicitare de informații printr-o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, mai degrabă decât la o cerere simplă de informații în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, din articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 reiese că Comisia are dreptul să solicite informații „printr-o simplă cerere sau printr-o decizie”, fără ca această dispoziție să condiționeze adoptarea unei decizii de o simplă cerere prealabilă.

94 Alegerea care trebuie făcută între o cerere simplă de informații și o decizie trebuie să depindă de necesitățile unei cercetări adecvate, având în vedere particularitățile cauzei [a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 martie 2014, Holcim (Deutschland) și Holcim/Comisia, T-293/11, nepublicată, EU:T:2014:127, punctul 84 și jurisprudența citată].

95 Astfel, Comisia dispune de o largă putere de apreciere în vederea aplicării articolelor 11, 14 și 15 din Regulamentul nr. 139/2004 (Hotărârea din 4 octombrie 2024, thyssenkrupp/Comisia, C-581/22 P, EU:C:2024:821, punctul 380).

96 Așa cum arată Comisia, în ceea ce privește cererile simple de informații adresate în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, articolul 14 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat nu prevede o sancțiune decât în cazul unor informații incorecte sau care induc în eroare, în timp ce, în ceea ce privește solicitările printr-o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (3) din același regulament, caracterul incomplet sau caracterul tardiv al răspunsurilor constituie motive distincte de sancționare, în conformitate cu articolul 14 alineatul (1) litera (c) din același regulament.

97 O solicitare de informații printr-o decizie se distinge de o simplă cerere de informații prin faptul că este posibil, atunci când Comisia recurge la prima, să se aplice o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu pentru a constrânge o întreprindere să furnizeze o informație completă și exactă, în temeiul articolului 14 alineatul (1) litera (c) și, respectiv, al articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, thyssenkrupp/Comisia, C-581/22 P, EU:C:2024:821, punctul 379).

98 În speță, așa cum reiese din considerentul (8) al deciziei atacate, citat la punctul 89 de mai sus, Comisia explică corespunzător cerințelor legale că recurgerea la procedura prevăzută la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 îi permite să impună întreprinderilor destinatare ale deciziei sale obligația de a furniza un răspuns complet, în caz contrar existând riscul unor sancțiuni.

99 În al doilea rând, în ceea ce privește recurgerea la o solicitare de informații printr-o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, mai degrabă decât la o inspecție în temeiul articolului 13 din Regulamentul nr. 139/2004, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 141 de mai jos, inspecțiile au un caracter mai constrângător și un impact deosebit de puternic asupra situației juridice a întreprinderii în cauză față de o solicitare de informații.

100 Prin urmare, nu i se poate impune Comisiei să își justifice alegerea de a nu recurge la o măsură precum inspecția, care constituie o procedură mai constrângătoare decât solicitarea de informații prevăzută la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004.

101 În al treilea rând, în ceea ce privește necesitatea de a acționa rapid, așa cum reiese din considerentul (8) al deciziei atacate, citat la punctul 89 de mai sus, Comisia considera că era necesar să acționeze rapid pentru a evita ca documente relevante să fie eliminate din fișierele reclamantei, în special în cazul în care mesajele erau șterse după un anumit termen sau în care anumite documente emanând de la un colaborator nu erau păstrate suficient de mult după plecarea acestui colaborator. Alegerea unei solicitări de informații printr-o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 răspundea, potrivit Comisiei, acestui obiectiv de celeritate.

102 Având în vedere elementele care precedă, trebuie să se concluzioneze că decizia atacată este suficient motivată în ceea ce privește atât recurgerea la o decizie de solicitare de informații în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, cât și necesitatea de a acționa rapid.

103 De altfel, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă de procedură fundamentală care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu. Într-adevăr, motivarea unei decizii constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază această decizie. Dacă aceste motive sunt afectate de erori, acestea afectează legalitatea pe fond a deciziei, dar nu motivarea acesteia, care poate fi suficientă chiar dacă cuprinde motive eronate (a se vedea Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 181 și jurisprudența citată).

104 Prin urmare, celelalte argumente ale reclamantei care urmăresc să demonstreze caracterul eronat al motivării deciziei atacate sunt inoperante în cadrul unui motiv întemeiat pe nemotivare.

105 În măsura în care reclamanta contestă în realitate temeinicia recurgerii la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, această argumentație va fi examinată în cadrul primului și al celui de al treilea aspect ale primului motiv (a se vedea punctele 109-125 și 130-144 de mai jos). De asemenea, în măsura în care reclamanta contestă în realitate necesitatea de a acționa rapid, această argumentație va fi analizată în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv (a se vedea punctele 279-299 de mai jos).

106 În sfârșit, nici argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia nu ar fi respectat obligația de motivare consolidată aplicabilă atunci când ea încalcă „practica sa obișnuită” nu este explicitat și suficient de susținut și trebuie, în consecință, înlăturat.

107 Așadar, se impune respingerea celui de al patrulea aspect al celui de al doilea motiv și deci a celui de al doilea motiv în totalitate.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe alegerea unui temei juridic eronat și pe un abuz de putere

108 Prin intermediul primului motiv, reclamanta susține că Comisia nu putea recurge la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 pentru a adopta decizia atacată. Primul motiv cuprinde, în esență, trei aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamanta susține că decizia atacată nu privește aprecierea efectelor unei operațiuni de concentrare. Prin intermediul celui de al doilea aspect, reclamanta susține că decizia atacată nu respectă cerințele de necesitate și de precizie care îi sunt inerente. Prin intermediul celui de al treilea aspect, reclamanta reproșează Comisiei că a săvârșit un abuz de putere.

Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată nu privește aprecierea efectelor unei operațiuni de concentrare

109 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, reclamanta susține că articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 nu poate servi drept temei juridic decât unor solicitări de informații în vederea aprecierii compatibilității cu piața internă a unei concentrări notificate Comisiei. În plus, recurgerea la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 nu ar mai fi necesară atunci când examinarea efectelor unei concentrări asupra pieței este finalizată, situație care se regăsește în special atunci când o concentrare a fost autorizată de Comisie.

110 Or, în speță, potrivit reclamantei, articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 nu poate servi drept temei juridic al deciziei atacate, în măsura în care aceasta nu urmărește să obțină informații cu privire la compatibilitatea preluării controlului asupra Lagardère de către reclamantă și intervine, în orice caz, după autorizarea acesteia de către Comisie.

111 Comisia contestă argumentația reclamantei.

112 Potrivit articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, „[p]entru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost atribuite prin [acest] regulament, Comisia poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite persoanelor menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (b), precum și întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi, să îi furnizeze toate informațiile necesare”.

113 Astfel, din modul de redactare a articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 reiese că Comisia poate solicita toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost atribuite prin regulamentul menționat.

114 Desigur, așa cum susține reclamanta, s-a statuat că Comisia poate exercita competențele care îi sunt conferite prin articolul 11 din Regulamentul nr. 139/2004 numai în măsura în care aceasta consideră că nu dispune de toate informațiile necesare pentru a se pronunța asupra compatibilității operațiunii de concentrare vizate cu piața comună (a se vedea Hotărârea din 4 februarie 2009, Omya/Commission, T-145/06, EU:T:2009:27, punctul 28 și jurisprudența citată).

115 Totuși, după cum subliniază Comisia, acest raționament reflectă principiul potrivit căruia caracterul necesar al unei informații solicitate de Comisie trebuie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații. Acesta nu repune în discuție faptul că, în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, Comisia poate solicita toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost atribuite prin regulamentul menționat.

116 În speță, scopul solicitării de informații este menționat în considerentele (6) și (7) ale deciziei atacate, citate la punctul 61 de mai sus. Din aceste considerente reiese că Comisia a solicitat informațiile în discuție pentru a aprecia dacă reclamanta exercitase o influență decisivă asupra Lagardère susceptibilă să caracterizeze o încălcare a obligației de notificare și/sau o încălcare a obligației de suspendare și/sau o nerespectare a condițiilor și a obligațiilor legate de decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării. Aceste informații ar fi esențiale pentru a-i permite Comisiei să analizeze dacă intervenția și/sau consultarea și/sau asocierea reclamantei la anumite decizii luate de Lagardère pot fi calificate drept exercitare a unei influențe decisive de către reclamantă.

117 Trebuie să se constate că scopul solicitării de informații, așa cum este descris în considerentele (6) și (7) ale deciziei atacate, citate la punctul 61 de mai sus, intră în sfera sarcinilor care i-au fost atribuite Comisiei prin Regulamentul nr. 139/2004.

118 Astfel, după cum reiese din articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 139/2004, Comisia poate include în decizia sa condiții și obligații destinate să asigure respectarea de către întreprinderile implicate a angajamentelor pe care și le-au asumat față de Comisie în vederea realizării compatibilității concentrării cu piața comună.

119 În plus, articolul 7 din Regulamentul nr. 139/2004, intitulat „Suspendarea concentrărilor”, prevede la alineatul (1) că „[o] concentrare cu dimensiune comunitară astfel cum este definită la articolul 1 sau care trebuie examinată de către Comisie în temeiul articolului 4 alineatul (5) nu se pune în aplicare nici înainte de notificare și nici înainte de a fi declarată compatibilă cu piața comună în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (b), articolul 8 alineatul (1) sau (2) sau pe baza unei prezumții în conformitate cu articolul 10 alineatul (6)”.

120 În speță, din considerentul (1) al deciziei atacate reiese că, „[î]n decizi[a] din 9 iunie 2023 [de autorizare a concentrării], Comisia a autorizat preluarea Lagardère […] de către Vivendi […], sub rezerva punerii în aplicare a unor angajamente de cesiune a tuturor activităților Vivendi în sectorul editării de cărți (reunite sub Editis, o filială a Vivendi) și a revistei Gala”.

121 Potrivit considerentului (3) al deciziei atacate, „[a]ngajamentele de cesiune asumate de Vivendi prevăd, pe de altă parte, că preluarea Lagardère de către Vivendi nu se poate finaliza înainte de aprobarea de către Comisie a cumpărătorului și a termenilor cesiunii [; la] data deciziei [menționate], Vivendi rămâne supusă obligației de suspendare în măsura în care Comisia nu a procedat încă la aceste aprobări”.

122 Astfel, conform articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004, Comisia avea sarcina de a garanta respectarea de către reclamantă a condițiilor impuse prin decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării și de a se asigura că aceasta din urmă se conformează obligațiilor care îi revin în temeiul regulamentului menționat.

123 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie arătat că căutarea unor elemente susceptibile să permită verificarea unei prezumții de încălcare a obligațiilor care decurg din Regulamentul nr. 139/2004 constituie una dintre sarcinile atribuite Comisiei prin regulamentul menționat, pentru îndeplinirea cărora aceasta poate, în temeiul articolului 11 alineatul (1) din regulamentul respectiv, să solicite toate informațiile necesare. În consecință, căutarea acestor elemente face parte dintre obiectivele urmărite de o solicitare de informații adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004.

124 Rezultă că Comisia se putea întemeia în mod valabil pe articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 pentru a adopta decizia atacată.

125 Prin urmare, primul aspect al primului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe nerespectarea cerințelor de necesitate și de precizie

126 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamanta susține că competența conferită Comisiei de a solicita informații îi permite numai să solicite furnizarea unor elemente „necesare” în sensul articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004. Astfel, o solicitare de informații adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 este supusă cerințelor de necesitate și de precizie, cărora nu li s-ar conforma decizia atacată, care ar urmări un „scop exploratoriu” și ar viza un ansamblu de documente care nu sunt identificate în prealabil de Comisie.

127 Comisia contestă argumentația reclamantei.

128 În această privință, este suficient să se constate că argumentele reclamantei prezentate în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv urmăresc să conteste în realitate conformitatea deciziei atacate cu cerințele de precizie și de necesitate.

129 Prin urmare, aceste argumente intră mai degrabă sub incidența celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, și a celui de al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, și sunt, astfel, analizate în cadrul acestor motive.

Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe un abuz de putere

130 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, reclamanta susține că decizia atacată este afectată de un abuz de putere pentru motivul că nu urmărește obiectivul de a colecta informații în vederea aprecierii compatibilității unei operațiuni de concentrare cu piața internă, întrucât operațiunea a fost autorizată la 9 iunie 2023, și anume cu trei luni înainte de adoptarea deciziei atacate. Pe de altă parte, potrivit reclamantei, decizia atacată urmărește în realitate să efectueze o „inspecție exploratorie”. Or, în pofida faptului că decizia atacată constituie o măsură atât de intruzivă precum o inspecție, aceasta nu oferă nicio garanție procedurală asociată unei astfel de inspecții, printre altele metoda de verificare care permite reprezentanților întreprinderii inspectate să comenteze și să obțină retragerea unor documente din afara sferei, protejate sau care conțin date sensibile cu caracter personal. Potrivit reclamantei, Comisia ar fi putut să se supună cadrului juridic mai constrângător aplicabil inspecțiilor.

131 Comisia contestă argumentația reclamantei.

132 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că noțiunea de abuz de putere se referă la utilizarea de către o autoritate administrativă a puterilor acesteia în alt scop decât cel pentru care i-au fost conferite. O decizie este afectată de un abuz de putere numai dacă rezultă din indicii obiective, pertinente și concordante că a fost adoptată într-un astfel de scop. În cazul în care se urmăresc mai multe scopuri, chiar dacă la motivele valabile se adaugă un motiv nejustificat, decizia nu este afectată din această cauză de un abuz de putere, cu condiția să nu sacrifice scopul esențial (a se vedea Hotărârea din 4 februarie 2009, Omya/Comisia, T-145/06, EU:T:2009:27, punctul 99 și jurisprudența citată).

133 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă elementele invocate de reclamantă constituie indicii obiective, pertinente și concordante care indică faptul că decizia atacată a fost adoptată de Comisie în alt scop decât cel prevăzut la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004.

134 În această privință, din cuprinsul punctelor 123 și 124 de mai sus reiese că căutarea unor elemente susceptibile să permită verificarea unei prezumții de încălcare a obligațiilor care decurg din Regulamentul nr. 139/2004 constituie una dintre sarcinile atribuite Comisiei prin regulamentul menționat. În consecință, căutarea acestor elemente face parte din scopurile legal admise ale unei solicitări de informații adoptate în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, care permite Comisiei să solicite întreprinderilor, printr-o decizie, să îi furnizeze toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost atribuite prin acest regulament.

135 Rezultă că, în măsura în care informațiile solicitate în temeiul deciziei atacate urmăresc să verifice dacă reclamanta a încălcat obligația de notificare, de suspendare sau de respectare a condițiilor legate de o decizie prin care o concentrare este declarată compatibilă cu piața internă, sarcini care sunt de competența exclusivă a Comisiei în temeiul Regulamentului nr. 139/2004, Comisia nu și-a exercitat competențele în alt scop decât cel pentru care i-au fost conferite.

136 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia ar fi putut să se supună cadrului juridic mai constrângător aplicabil inspecțiilor, care ar oferi mai multe garanții procedurale.

137 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, un act este afectat de un abuz de putere numai dacă rezultă din indicii obiective, pertinente și concordante că a fost adoptat în scopul exclusiv sau cel puțin determinant de a atinge alte obiective decât cele pentru care a fost acordată competența în cauză sau de a eluda o procedură special prevăzută de Tratatul FUE pentru a răspunde circumstanțelor cauzei (a se vedea Hotărârea din 5 mai 2015, Spania/Parlamentul, C-146/13, EU:C:2015:298, punctul 56 și jurisprudența citată).

138 Or, procedura aplicabilă inspecțiilor nu este prevăzută în mod special în împrejurările speței.

139 În plus, faptul că o inspecție poate constitui o alternativă la o solicitare de informații nu înseamnă că prin adoptarea deciziei atacate Comisia și-ar fi utilizat competențele în alt scop decât cel pentru care i-au fost conferite prin Regulamentul nr. 139/2004.

140 Pe de altă parte, trebuie arătat că din enumerarea competențelor de inspecție cu care sunt învestiți agenții Comisiei în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 reiese că inspecțiile menționate pot avea un domeniu de aplicare foarte larg (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 12 iulie 2007, CB/Comisia, T-266/03, nepublicată, EU:T:2007:223, punctul 71), în măsura în care permit Comisiei, printre altele, să aibă acces în incintele întreprinderilor în cauză, să ia sau să obțină copii sau extrase din registre și documente ori chiar să aplice sigilii pe incintele comerciale, pe registrele sau pe documentele acestei întreprinderi pe durata inspecției. Exercitarea competențelor de inspecție implică, așadar, consecințe distincte de cele ale unei solicitări de informații.

141 Astfel cum arată Comisia, reiese din jurisprudență că inspecțiile au un caracter mai constrângător, precum și un impact de o intensitate deosebită asupra situației juridice a întreprinderii vizate față de o solicitare de informații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Commission, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 56 și jurisprudența citată).

142 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamantă, din lectura textului deciziei atacate reiese că Comisia a instituit anumite garanții procedurale pentru a asigura protecția, pe de o parte, a confidențialității schimburilor dintre avocați și clienți aplicabile anumitor documente [punctul IV alineatul (10) litera (j) din anexa la această decizie] și, pe de altă parte, a datelor sensibile cu caracter personal [punctul IV alineatul (10) litera (l) din anexa la această decizie].

143 Din cele ce precedă rezultă că reclamanta nu a dovedit că decizia atacată ar fi afectată de un abuz de putere.

144 Prin urmare, se impune respingerea celui de al treilea aspect al primului motiv și, așadar, a primului motiv în totalitate.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției împotriva intervențiilor arbitrare sau disproporționate ale autorității publice

145 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că decizia atacată nu este întemeiată pe indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență, ceea ce constituie o încălcare a principiului care interzice intervențiile arbitrare sau disproporționate ale autorității publice.

146 În primul rând, reclamanta consideră că decizia atacată nu furnizează informații privind natura, proveniența și conținutul informațiilor pe care s-a întemeiat Comisia pentru a adopta această decizie. Numai scrisoarea din 25 iulie 2023 referitoare la deschiderea procedurii oficiale de investigare menționează că Comisia ar fi „primit plângeri și a avut cunoștință de elemente privind exercitarea de către Vivendi a unei influențe decisive asupra Lagardère”, fără alte precizări.

147 În al doilea rând, reclamanta susține că elementele de care dispune Comisia par să fi fost transmise de terți, printre altele de organizația Reporters sans frontières (RSF). Potrivit reclamantei, aceste elemente nu pot sta la baza unei prezumții privind săvârșirea unei încălcări, întrucât ar fi calomnioase și de origine îndoielnică din cauza ostilității notorii și istorice a RSF față de ea și față de grupul Bolloré.

148 În al treilea rând, reclamanta susține că decizia atacată impune transmiterea unor documente care acoperă o perioadă „de aproape patru ani” fără nicio bază obiectivă și alese în mod arbitrar.

149 În al patrulea rând, reclamanta susține că scrisoarea din 25 iulie 2023 privind deschiderea procedurii oficiale de investigare face referire numai la „plângeri” și la „elemente” potrivit cărora ea ar fi exercitat o influență decisivă asupra Lagardère, fără a face nicio aluzie la elemente care ar incrimina grupul Bolloré. Or, anexa la decizia atacată o vizează atât pe ea, cât și grupul Bolloré, demonstrând astfel că, la momentul adoptării deciziei atacate, Comisia nu dispunea de indicii suficient de serioase pentru a suspecta în privința sa existența unei încălcări.

150 În sfârșit, reclamanta solicită Tribunalului să oblige Comisia, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, astfel cum sunt prevăzute la articolele 89 și 90 din Regulamentul său de procedură, să prezinte toate documentele, înscrisurile și alte informații pe baza cărora aceasta a considerat că dispune, la data deciziei atacate, de indicii suficient de serioase pentru a justifica adoptarea deciziei menționate referitoare la suspiciunile de încălcări expuse în considerentele (2), (6) și (7) ale acesteia.

151 Comisia contestă argumentația reclamantei.

152 Trebuie amintit că cerința privind protecția împotriva intervențiilor arbitrare sau disproporționate ale autorității publice în sfera activității private a oricărei persoane, fizică sau juridică, constituie un principiu general al dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 39 și jurisprudența citată).

153 Or, pentru a respecta acest principiu general, o decizie de solicitare de informații trebuie să vizeze obținerea documentației necesare pentru a verifica realitatea și întinderea unor situații de fapt și de drept determinate cu privire la care Comisia dispune deja de informații, care constituie indicii

suficient de serioase care permit să se bănuiască o încălcare a normelor de concurență (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 40 și jurisprudența citată).

154 Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței referitoare la solicitările de informații în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, care poate fi transpusă în speță *mutatis mutandis*, având în vedere competența largă de investigare conferită Comisiei prin Regulamentul nr. 1/2003, acesteia îi revine sarcina de a aprecia dacă o informație este necesară pentru a putea identifica o încălcare a normelor de concurență. Chiar dacă dispune deja de indicii, respectiv de elemente de probă referitoare la existența unei încălcări, Comisia poate în mod legitim să considere necesar să solicite informații suplimentare care să îi permită să deceleze mai exact întinderea încălcării, determinarea duratei acesteia sau a cercului întreprinderilor implicate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, C-466/19 P, EU:C:2021:76, punctul 69 și jurisprudența citată).

155 În ceea ce privește controlul exercitat de instanța Uniunii asupra aprecierii Comisiei cu privire la caracterul necesar al unei informații, Curtea a statuat că acest caracter trebuie să fie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații, și anume suspiciunile de încălcare pe care Comisia intenționează să le verifice. Cerința unei corelații între solicitarea de informații și încălcarea suspectată este îndeplinită în cazul în care Comisia poate presupune în mod rezonabil, la data solicitării, că această informație este de natură să o ajute să determine existența acestei încălcări (a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, C-466/19 P, EU:C:2021:76, punctul 70 și jurisprudența citată). În plus, așa cum s-a subliniat la punctul 54 de mai sus, cu ocazia aprecierii întinderii obligației de motivare în privința unei decizii de solicitare de informații, trebuie de asemenea să se țină seama de stadiul investigației și de faptul că Comisia dispune deja sau nu de anumite informații cu privire la încălcările prezumate.

156 În sfârșit, potrivit unei jurisprudențe constante și așa cum se confirmă la articolul 6 alineatul (3) TUE, drepturile fundamentale fac parte integrantă din principiile generale de drept a căror respectare este asigurată de Curte. Astfel, Curtea a stabilit în mod repetat că respectarea dreptului la apărare în cadrul desfășurării procedurilor administrative în materie de concurență constituie un principiu general al dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 112 și jurisprudența citată).

157 În ceea ce privește o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE, procedura administrativă care se desfășoară în fața Comisiei se împarte în două etape distincte și succesive, care au fiecare o logică internă proprie, și anume o etapă de investigare preliminară, pe de o parte, și o etapă contradictorie, pe de altă parte. Etapa de investigare preliminară, care durează până la comunicarea privind obiecțiunile, este destinată să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu confirmă existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la orientarea, precum și la modul în care urmează să fie desfășurată în continuare procedura. În ceea ce privește etapa contradictorie, care se întinde de la momentul comunicării privind obiecțiunile până la adoptarea deciziei finale, aceasta trebuie să permită Comisiei să se pronunțe definitiv asupra încălcării imputate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 113 și jurisprudența citată).

158 În ceea ce privește faza de investigare preliminară, ea are ca punct de plecare data la care Comisia, în exercitarea competențelor care i-au fost conferite de legiuitorul Uniunii, adoptă măsuri care implică imputarea săvârșirii unei încălcări și care determină repercusiuni importante asupra situației întreprinderilor suspectate. Doar la începutul fazei contradictorii administrative întreprinderea în cauză este informată, prin intermediul comunicării privind obiecțiunile, cu privire la toate elementele esențiale pe care Comisia se întemeiază în acest stadiu al procedurii și tot atunci această întreprindere dispune de un drept de acces la dosar în vederea garantării exercitării efective a dreptului său la apărare. În consecință, numai după trimiterea comunicării privind obiecțiunile întreprinderea în cauză poate să se prevaleze pe deplin de dreptul său la apărare. Astfel, dacă acest drept ar fi extins la perioada care precedă trimiterea comunicării privind obiecțiunile, eficacitatea investigației Comisiei ar fi compromisă, întrucât, încă din faza investigării preliminare, întreprinderea în cauză ar fi în măsură să identifice informațiile care sunt cunoscute de Comisie și, în consecință, pe cele care îi pot fi încă ascunse (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 34 și jurisprudența citată).

159 Totuși, măsurile de investigare adoptate de Comisie în cursul fazei de investigare preliminare, în special măsurile de verificare și solicitările de informații, implică prin natura lor imputarea unei încălcări și sunt susceptibile să aibă repercusiuni importante asupra situației întreprinderilor suspectate. Prin urmare, trebuie să se evite ca dreptul la apărare să poată fi iremediabil compromis în cursul acestei faze a procedurii administrative, din moment ce măsurile de investigare adoptate pot avea un caracter decisiv pentru stabilirea probelor privind caracterul nelegal al comportamentelor întreprinderilor, de natură să angajeze răspunderea acestora (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 35 și jurisprudența citată).

160 În acest context, trebuie amintit că obligația impusă Comisiei de a indica temeiul juridic și scopul solicitării de informații constituie o cerință fundamentală pentru a demonstra caracterul justificat al informațiilor solicitate întreprinderilor în cauză, dar și pentru a le pune pe acestea în măsură să înțeleagă întinderea obligației de colaborare care le revine, garantând în același timp dreptul lor la apărare. Din acestea rezultă că Comisia poate să solicite numai comunicarea informațiilor susceptibile să îi permită să verifice prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări ce justifică inițierea investigației și care sunt indicate în cererea de informații (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 36 și jurisprudența citată).

161 Trebuie de asemenea să se facă trimitere la jurisprudența amintită la punctul 69 de mai sus.

162 În speță, reclamanta reproșează Comisiei că a încălcat principiul care interzice intervențiile arbitrare sau disproporționate ale autorității publice prin faptul că a adoptat decizia atacată fără a dispune de indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență.

163 În primul rând, în ceea ce privește afirmația reclamantei potrivit căreia decizia atacată nu ar furniza informații cu privire la indiciile pe care se întemeiază, trebuie amintit că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 64 și 70 de mai sus, motivarea deciziei atacate îndeplinește obligația de a menționa scopul solicitării de informații, în sensul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004.

164 Pe de altă parte, conform jurisprudenței citate la punctul 157 de mai sus, decizia atacată a fost adoptată în cursul etapei investigării preliminare, care este menită să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii.

165 Astfel, conform jurisprudenței citate la punctul 69 de mai sus, nu i se poate impune Comisiei să precizeze în decizia atacată, pe lângă prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări pe care intenționează să le verifice, indiciile, adică elementele care o determină să ia în considerare ipoteza unei încălcări a normelor care decurg din Regulamentul nr. 139/2004.

166 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia elementele de care dispune Comisia par să fi fost transmise de terți și nu pot sta la baza unei prezumții privind săvârșirea unei încălcări, trebuie arătat, asemenea Comisiei, că reclamanta nu a explicat motivele pentru care originea documentelor provenite de la terți și în special de la terți interesați în procedură ar afecta legalitatea deciziei atacate. Astfel, din dosar reiese că Comisia recunoscuse RSF calitatea de terț interesat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004.

167 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei referitor la includerea grupului Bolloré, așa cum reiese din cuprinsul punctului 84 de mai sus, în considerentul (7) al deciziei atacate se precizează că documentele vizate de decizia menționată se referă printre altele la anumite decizii ale Lagardère „susceptibile să fi fost influențate de cadrele Vivendi sau ale acționarului principal al acesteia, grupul Bolloré”. Pe de altă parte, după cum subliniază Comisia, decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării, precum și formularul de notificare a operațiunii prezentat de reclamantă Comisiei dovedesc că grupul Bolloré și reclamanta constituie o întreprindere unică în sensul dreptului concurenței. Astfel, Comisia putea presupune în mod rezonabil la data deciziei atacate că informațiile provenite de la acest grup ar fi de natură să o ajute să stabilească existența unei încălcări a dispozițiilor Regulamentului nr. 139/2004.

168 În al patrulea rând, în ceea ce privește perioada vizată, așa cum reiese din cuprinsul punctelor 218-222 de mai jos, ținând seama de faptul că prima dobândire de către reclamantă a unor titluri de participare la capitalul Lagardère a avut loc în luna martie 2020, Comisia putea presupune în mod rezonabil la data deciziei atacate că informațiile începând de la data de 1 ianuarie 2020 ar fi de natură să o ajute să stabilească existența unei încălcări a dispozițiilor Regulamentului nr. 139/2004, în special în măsura în care aceste informații ar facilita buna înțelegere a tuturor evenimentelor și a contextului în care au intervenit.

169 Având în vedere cele ce precedă, al treilea motiv trebuie respins.

170 În ceea ce privește cererea de adoptare a unei măsuri de cercetare judecătorească prin care s-ar dispune prezentarea de către Comisie a documentelor, a înscrisurilor și a altor informații pe baza cărora aceasta a considerat că dispune de indicii privind încălcări prezumate la data deciziei atacate, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 158 de mai sus, numai după trimiterea comunicării privind obiecțiunile întreprinderea în cauză poate să se prevaleze pe deplin de dreptul său la apărare. Astfel, dacă aceste drepturi ar fi extinse la etapa care precedă trimiterea comunicării privind obiecțiunile, eficacitatea investigației Comisiei ar fi compromisă, întrucât, încă din faza investigării preliminare, întreprinderea în cauză ar fi în măsură să identifice informațiile care sunt cunoscute de Comisie și, în consecință, pe cele care i-ar putea fi încă ascunse.

171 Pe de o parte, numai în cazurile în care este sesizat cu o cerere în acest sens, iar întreprinderile destinatare ale unei decizii adoptate în temeiul articolului 13 alineatul (4) din Regulamentul nr. 139/2004 invocă anumite elemente susceptibile să pună la îndoială caracterul suficient de serios al indiciilor de care dispunea Comisia pentru a adopta decizia menționată, Tribunalul poate considera necesară efectuarea unei astfel de verificări (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 88 și jurisprudența citată).

172 Pe de altă parte, trebuie amintit că controlul motivării unei decizii permite de asemenea instanței să asigure respectarea principiului protecției împotriva intervențiilor arbitrare și disproporționate, prin aceea că respectiva motivare permite punerea în evidență a caracterului justificat al intervenției preconizate în interiorul întreprinderilor vizate (a se vedea Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 89 și jurisprudența citată).

173 În această privință, trebuie amintit că articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 definește elementele esențiale care trebuie să figureze într-o decizie de solicitare de informații, impunând printre altele Comisiei să menționeze scopul solicitării. În temeiul acestei obligații, din jurisprudența citată la punctele 52, 53 și 160 de mai sus reiese că Comisiei îi revine sarcina de a indica cu suficientă precizie prezumțiile privind săvârșirea unor încălcări pe care intenționează să le verifice.

174 Prin urmare, în împrejurările în care Tribunalul apreciază că prezumțiile pe care Comisia intenționează să le verifice și elementele care trebuie să facă obiectul solicitării de informații sunt definite cu suficientă precizie, se poate constata lipsa caracterului arbitrar al unei decizii de solicitare de informații fără a fi necesar să se verifice din punct de vedere material conținutul indiciilor aflate în posesia Comisiei la data adoptării acesteia (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 91). Numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat (a se vedea Hotărârea din 22 iunie 2022, thyssenkrupp/Comisia, T-584/19, nepublicată, EU:T:2022:386, punctul 344 și jurisprudența citată).

175 Or, trebuie să se constate că aceasta este situația în ceea ce privește decizia atacată, în măsura în care din considerentele (6) și (7) ale acesteia, citate la punctul 61 de mai sus, reiese că natura restrângerilor suspectate ale concurenței este definită în termeni suficient de preciși și de detaliați. În plus, decizia atacată explică în ce mod comportamentul reclamantei ar putea intra sub incidența fiecăreia dintre practicile anticoncurențiale suspectate.

176 În aceste condiții, Tribunalul este în măsură să concluzioneze în sensul lipsei caracterului arbitrar al deciziei atacate numai pe baza motivelor enunțate în aceasta, fără a fi necesar să se dispună ca Comisia să prezinte elementele aflate în posesia sa care justificau că dispunea de indicii suficient de serioase care permiteau adoptarea deciziei atacate.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului impossibilium nulla obligatio est ***în ceea ce privește cererea de furnizare a unor documente provenind de la grupul Bolloré***

177 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta susține în esență că decizia atacată încalcă principiul *impossibilium nulla obligatio est*, în măsura în care îi impune să predea Comisiei documente aflate în posesia, deținute de sau aflate sub controlul grupului Bolloré (denumite în continuare „documentele provenind de la grupul Bolloré”).

178 În primul rând, reclamanta susține că decizia atacată nu produce efecte juridice obligatorii decât în privința sa și a mandatarilor săi sociali. În schimb, acționarii săi, printre care grupul Bolloré, care nu sunt destinatari ai deciziei atacate, nu sunt vizați la articolul 1 din aceasta și nu au făcut obiectul unei decizii distincte întemeiate pe articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 s-ar putea abține să se supună somației impuse prin decizia atacată.

179 În al doilea rând, reclamanta subliniază că decizia atacată îi impune o obligație a cărei executare era, încă de la naștere, în mod obiectiv și absolut imposibil de realizat, în măsura în care îi solicită să obțină documente provenind de la grupul Bolloré, unul dintre numeroșii săi acționari, asupra căruia nu exercită niciun control. Așa cum reiese din autorizarea de către Comisie a preluării controlului asupra reclamantei de către grupul Bolloré la 24 aprilie 2017, grupul Bolloré ar fi cel care exercită un control asupra reclamantei, iar nu invers. Reclamanta arată în această privință că nicio normă de drept francez nu permite unei societăți comerciale să solicite prezentarea de documente și, mai general, să exercite vreo putere de constrângere asupra acționarului său. În mod reciproc, nimic nu impune unui acționar de referință să se supună voluntar unei somații care i-ar fi adresată de o societate terță, nici chiar atunci când deține o participație la capitalul acesteia.

180 În al treilea rând, reclamanta apreciază că, prin faptul că îi impune o obligație imposibil de realizat, Comisia o obligă *de facto* să încalce obligația de cooperare care îi revine și o expune unui risc de încălcare și de amendă în temeiul articolului 14 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 139/2004.

181 În al patrulea rând, reclamanta susține că decizia atacată este afectată de un abuz de putere, întrucât, în pofida faptului că ea este destinatara acesteia, obiectivul Comisiei ar fi obținerea indirectă a unor documente provenind de la grupul Bolloré. Potrivit reclamantei, decizia atacată ar priva grupul Bolloré de dreptul său la protecție jurisdicțională efectivă, consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și la articolele 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).

182 Comisia contestă argumentația reclamantei.

183 Cu titlu introductiv, pe de o parte, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, principiul care afirmă că „nimeni nu poate fi obligat să facă imposibilul” face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 79 și jurisprudența citată).

184 În această privință, așa cum reiese din jurisprudență, eventualele dificultăți, procedurale sau de altă natură în ceea ce privește executarea unui act nu pot influența legalitatea acestuia. În schimb, Comisia nu poate impune printr-o decizie, sub sancțiunea nevalidității sale, o obligație a cărei executare ar fi, de la naștere, într-o manieră obiectivă și absolută, imposibil de realizat (a se vedea Hotărârea din 17 iunie 1999, Belgia/Comisia, C-75/97, EU:C:1999:311, punctul 86 și jurisprudența citată).

185 O asemenea imposibilitate necesită îndeplinirea a două condiții cumulative, și anume, pe de o parte, realitatea dificultăților invocate și, pe de altă parte, absența unor modalități alternative de punere în aplicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctele 91, 92 și 96 și jurisprudența citată).

186 Trebuie totodată amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o întreprindere care face obiectul unei măsuri de investigare este supusă unei obligații de colaborare activă, care implică faptul că ține la dispoziția Comisiei toate informațiile referitoare la obiectul investigației (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 119 și jurisprudența citată).

187 În speță, este necesar să se constate că articolul 2 din decizia atacată precizează că destinatarul deciziei menționate este „Vivendi SE”.

188 Or, punctul I alineatul (1) din anexa la decizia atacată prevede că, „[î]n scopul […] solicitării de informații, «Lagardère» desemnează Lagardère S.A. [și] «Vivendi» desemnează Vivendi SE și Groupe Bolloré”. Punctul I alineatul (2) din anexa menționată prevede printre altele că „[n]oțiunea de «document» desemnează: toate fișierele informatice aflate în posesia, deținute de sau aflate sub controlul Vivendi”, adică reclamanta și Grupul Bolloré.

189 Pe de altă parte, considerentul (7) al deciziei atacate arată că „[d]ocumentele și comunicările vizate se referă la punerea în aplicare a sinergiilor operaționale […] susceptibile să fi fost influențate de cadrele Vivendi sau ale acționarului său principal, grupul Bolloré”.

190 Reclamanta susține că se află în imposibilitatea de a se conforma deciziei atacate în ceea ce privește documentele provenind de la grupul Bolloré, în măsura în care nu exercită niciun control sau putere de constrângere asupra grupului menționat, care este unul dintre acționarii săi.

191 Or, niciun element nu permite să se considere că o asemenea imposibilitate de executare a deciziei atacate exista la momentul nașterii obligației în cauză. Astfel, reclamanta nu a invocat niciun element care să permită să se considere că obligația impusă prin decizia atacată era, de la naștere, imposibil de realizat în mod obiectiv și absolut, în sensul jurisprudenței citate la punctul 184 de mai sus.

192 De altfel, așa cum recunoaște însăși reclamanta ca răspuns la măsurile de organizare a procedurii adoptate de Tribunal la 2 aprilie 2025, ea a executat obligația, care decurge din decizia atacată, de a transmite Comisiei documentele provenind de la grupul Bolloré, confirmând în acest mod că era posibil să execute decizia atacată. Astfel, reclamanta afirmă că a transmis Comisiei toate documentele solicitate, cu excepția documentelor care țin de secretul comunicărilor avocat-client, de secretul surselor jurnalistice și de viața privată a persoanelor vizate.

193 Comisia confirmă că, având în vedere e-mailul avocaților reclamantei din 6 februarie 2024, precum și raportul de însoțire prezentat de aceștia din urmă, reclamanta a putut colecta și prezenta documente provenind de la grupul Bolloré, astfel încât executarea deciziei atacate în ceea ce privește documentele menționate face ca orice argumentație întemeiată pe o pretinsă imposibilitate să fie lipsită de obiect.

194 În acest context, trebuie să se constate că cele două părți sunt de acord cu privire la faptul că reclamanta și-a respectat obligația de colaborare activă, așa cum reiese din jurisprudența citată la punctul 186 de mai sus, în măsura în care și-a executat obligația, care decurge din decizia atacată, de a transmite Comisiei și documentele provenind de la grupul Bolloré.

195 Totuși, reclamanta susține că predarea „voluntară” de către grupul Bolloré a documentelor aflate în posesia sa, efectuată având în vedere decizia de penalitate cu titlu cominatoriu adoptată de Comisie împotriva sa la 24 ianuarie 2024 și ținând seama de riscul adoptării unor noi decizii de amendă și de penalități cu titlu cominatoriu în cazul neexecutării deciziei atacate, nu este relevantă pentru aprecierea celui de al patrulea motiv. Potrivit reclamantei, în vederea aprecierii motivului menționat, se ridică numai problema dacă era imposibil pentru ea, la momentul adoptării deciziei atacate, să se supună obligației care îi era impusă, iar nu dacă era absolut imposibil ca predarea documentelor vizate de decizia atacată să intervină, de exemplu, ca urmare a unui eveniment sau a unei decizii externe, unilaterale și incerte adoptate de o persoană terță, asupra căreia nu exercita niciun control de fapt sau de drept.

196 Or, trebuie să se constate că faptul că reclamanta a reușit să se conformeze obligației, care decurge din decizia atacată, de a colecta și de a furniza Comisiei documentele provenind de la grupul Bolloré demonstrează că această obligație nu era, de la naștere, în mod obiectiv și absolut imposibil de realizat.

197 După cum subliniază Comisia, potrivit jurisprudenței, imposibilitatea de a executa o obligație care decurge dintr-o decizie nu poate invalida decizia menționată atunci când această imposibilitate nu apare decât în stadiul executării obligației respective. Astfel, din jurisprudența citată la punctul 184 de mai sus rezultă că eventualele dificultăți, procedurale sau de altă natură în ceea ce privește executarea actului atacat nu pot influența legalitatea acestuia.

198 În consecință, trebuie arătat, asemenea Comisiei, că, chiar dacă reclamanta nu ar fi reușit să obțină documente provenind de la grupul Bolloré, aceasta nu ar însemna în mod necesar că obligația care decurge din solicitarea de informații era, de la naștere, imposibil de realizat în mod obiectiv și absolut, în sensul jurisprudenței citate la punctul 184 de mai sus.

199 Din cele de mai sus rezultă că reclamanta nu a demonstrat că obligația, care decurge din decizia atacată, de a transmite Comisiei documentele provenind de la grupul Bolloré era, de la naștere, în mod obiectiv și absolut imposibil de realizat.

200 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantei menționat la punctul 181 de mai sus, potrivit căruia decizia atacată ar fi afectată de un abuz de putere, întrucât obiectivul său ar fi de a obține indirect documente provenind de la grupul Bolloré și de a priva grupul menționat de dreptul său la protecție jurisdicțională efectivă.

201 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, încălcarea dreptului la apărare constituie o nelegalitate subiectivă prin natura sa, care trebuie, așadar, să fie invocată chiar de persoana în cauză. Astfel, încălcarea unui drept subiectiv nu poate fi invocată decât de persoana

al cărei drept se pretinde că a fost încălcat, iar nu de terți [a se vedea Hotărârea din 4 mai 2022, CRIA și CCCMC/Comisia, T-30/19, EU:T:2022:266, punctele 87 și 88 (nepublicate) și jurisprudența citată].

202 Astfel, trebuie arătat că reclamanta are un interes de a exercita acțiunea numai pentru a obține respectarea propriilor drepturi procedurale. Întrucât reclamanta nu are interesul de a exercita acțiunea pentru a obține respectarea dreptului la apărare al grupului Bolloré, motivul întemeiat pe încălcarea dreptului menționat este inadmisibil în măsura în care este invocat de reclamantă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2011, Région Nord-Pas-de-Calais și Communauté d'agglomération du Douaisis/Comisia, T-267/08 și T-279/08, EU:T:2011:209, punctul 77 și jurisprudența citată).

203 În orice caz, reclamanta nu a demonstrat, pe baza unor indicii obiective, pertinente și concordante, că Comisia și-ar fi utilizat competențele pentru a adopta un act în alt scop decât cel pentru care i-au fost conferite, în măsura în care, pe de o parte, articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 îi permite să solicite toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost atribuite prin regulamentul menționat (a se vedea punctele 123 și 124 de mai sus) și în care, pe de altă parte, Comisia putea presupune în mod rezonabil, la data deciziei atacate, că comunicarea documentelor aflate în posesia grupului Bolloré ar fi de natură să o ajute să stabilească existența încălcărilor suspectate (a se vedea punctele 267-269 de mai jos).

204 Având în vedere considerațiile care precedă, al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

205 Al cincilea motiv, prin care reclamanta susține că decizia atacată aduce atingere principiului proporționalității, se împarte în două aspecte, întemeiate, primul, pe faptul că documentele solicitate nu au legătură cu încălcarea prezumată și, al doilea, pe faptul că somația impune reclamantei un volum de muncă disproporționat.

Observații introductive

206 Trebuie amintit că principiul proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea din 12 iulie 2001, Jippes ș.a. C-189/01, EU:C:2001:420, punctul 81 și jurisprudența citată).

207 Potrivit unei jurisprudențe constante, întreprinderea care face obiectul unei măsuri de investigare este supusă unei obligații de colaborare activă, care implică faptul că ține la dispoziția Comisiei toate informațiile referitoare la obiectul investigației (a se vedea Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 119 și jurisprudența citată).

208 Trebuie însă subliniat că exercitarea acestei prerogative de către Comisie este încadrată de respectarea, printre altele, a principiului proporționalității. Astfel, obligația impusă unei întreprinderi de a furniza o informație nu trebuie să reprezinte pentru aceasta din urmă o sarcină

disproporționată în raport cu necesitățile investigației (a se vedea Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 120 și jurisprudența citată).

209 Totuși, simplul fapt că o solicitare de informații impune întreprinderii un volum de muncă important nu este suficient în sine pentru a demonstra că aceasta are un caracter disproporționat în raport cu necesitățile investigației legate, printre altele, de prezumțiile privind încălcarea pe care Comisia intenționează să le verifice și de împrejurările procedurii în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 aprilie 2019, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia, T-371/17, nepublicată, EU:T:2019:232, punctul 121 și jurisprudența citată).

210 Pe de altă parte, așa cum s-a subliniat la punctul 75 de mai sus, nu se poate cere Comisiei ca, înainte de orice solicitare de informații, să cunoască cuprinsul documentelor solicitate, precum și importanța acestora pentru scopurile investigației.

211 Astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 154 de mai sus, având în vedere competența largă de investigare conferită Comisiei prin Regulamentul nr. 139/2004, acesteia îi revine sarcina de a aprecia dacă o informație este necesară pentru a putea identifica o încălcare a normelor de concurență. Chiar dacă dispune deja de indicii, respectiv de elemente de probă referitoare la existența unei încălcări, Comisia poate în mod legitim să considere necesar să solicite informații suplimentare care să îi permită să deceleze mai exact întinderea încălcării, determinarea duratei acesteia sau a cercului întreprinderilor implicate.

212 Așa cum s-a amintit la punctul 155 de mai sus, în ceea ce privește controlul exercitat de instanța Uniunii asupra aprecierii Comisiei cu privire la caracterul necesar al unei informații, Curtea a statuat că acest caracter trebuie să fie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații, și anume suspiciunile de încălcare pe care Comisia intenționează să le verifice. Cerința unei corelații între solicitarea de informații și încălcarea suspectată este îndeplinită în cazul în care Comisia poate presupune în mod rezonabil la data solicitării că informația respectivă este de natură să o ajute să stabilească existența acestei încălcări.

213 Întrucât caracterul necesar al informației trebuie să fie apreciat în raport cu scopul menționat în solicitarea de informații, acest scop trebuie indicat cu suficientă precizie, în lipsa căreia ar fi imposibil să se stabilească dacă informația este necesară, iar Curtea nu și-ar putea exercita controlul (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 martie 2016, Schwenk Zement/Comisia, C-248/14 P, nepublicată, EU:C:2016:150, punctul 28 și jurisprudența citată).

214 Cele două aspecte ale celui de al cincilea motiv trebuie examinate în lumina acestor principii jurisprudențiale.

Cu privire la primul aspect al celui de al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că documentele solicitate nu au legătură cu încălcarea prezumată

215 Reclamanta susține că domeniul de aplicare al deciziei atacate depășește cu mult scopul acesteia, și anume de „a permite Comisiei să analizeze dacă intervenția și/sau consultarea și/sau asocierea Vivendi la anumite decizii adoptate de Lagardère pot fi calificate drept exercitare a unei influențe decisive de către Vivendi”. Ea prezintă în această privință nouă critici.

– *Cu privire la prima critică, referitoare la alegerea perioadei vizate*

216 Reclamanta susține că alegerea perioadei vizate, de aproape patru ani și având ca punct de plecare data de 1 ianuarie 2020, este arbitrară, dat fiind că la acea dată nu a avut loc niciun eveniment special.

217 Comisia contestă argumentația reclamantei.

218 În această privință, trebuie amintit că Regulamentul nr. 139/2004 însărcinează Comisia să se asigure că nicio concentrare cu dimensiune europeană nu este pusă în aplicare, cu încălcarea articolului 7 din regulamentul menționat, înainte de a fi notificată și autorizată.

219 În speță, trebuie amintit că, conform considerentului (6) al deciziei atacate, citat la punctul 61 de mai sus, scopul deciziei atacate este de a colecta informații pentru a aprecia dacă reclamanta a exercitat o influență decisivă asupra Lagardère susceptibilă să caracterizeze o încălcare a obligației de notificare și/sau o încălcare a obligației de suspendare și/sau o nerespectare a condițiilor și a obligațiilor legate de decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării.

220 Pe de altă parte, din dosar reiese că prima dobândire de către reclamantă a unor titluri de participare la capitalul Lagardère, precum și numirea în organele de conducere ale Lagardère a unor persoane apropiate persoanei vizate menționate la punctul II alineatul (5) litera (a) din anexa la decizia atacată au avut loc în luna martie 2020.

221 În consecință, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 168 de mai sus, trebuie arătat că, la data deciziei atacate, Comisia putea presupune în mod rezonabil că informațiile începând de la data de 1 ianuarie 2020 ar fi de natură să o ajute să stabilească existența unei încălcări, întrucât aceste informații ar facilita buna înțelegere a tuturor evenimentelor și a contextului în care au intervenit.

222 Prin urmare, prima critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respinsă.

– *Cu privire la a doua critică, referitoare la desemnarea anumitor persoane vizate și a anumitor termeni de căutare*

223 Reclamanta contestă desemnarea celor cincisprezece persoane vizate de decizia atacată, subliniind că unele dintre aceste persoane nu au nicio legătură cu Lagardère sau cu operațiunea de concentrare. Ea consideră că alegerea persoanelor respective pare să fi fost ghidată de voința Comisiei de a-și îndrepta cererea împotriva personalităților publice și a cadrelor de conducere emblematice care lucrează în cadrul său și în cadrul grupului Bolloré, în special persoana vizată menționată la punctul II alineatul (5) litera (d) din anexa la decizia atacată.

224 Pe de altă parte, ea susține că alegerea de a impune termeni de căutare atât de generali precum cei menționați pe primul rând al tabelului de termeni de căutare care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată este lipsită de justificare și de motivare obiectivă în raport cu investigația.

225 Comisia contestă argumentația reclamantei.

226 În primul rând, este necesar să se observe, asemenea Comisiei, că, deși reclamanta contestă alegerea celor cincisprezece persoane vizate, în realitate ea nu invocă argumente specifice decât în ceea ce privește persoana vizată menționată la punctul II alineatul (5) litera (d) din anexa la decizia atacată.

227 Mai precis, trebuie să se constate că, așa cum subliniază Comisia, această persoană este vizată de decizia atacată în calitate de membru al consiliului de supraveghere al reclamantei, precum și de director general delegat al acționarului care controlează reclamanta.

228 Astfel, având în vedere rolul preponderent pe care această persoană îl are în cadrul societăților din grupul Vivendi, era rezonabil să se presupună că unele dintre documentele pe care ea le deținea erau susceptibile să permită Comisiei să stabilească existența încălcărilor suspectate.

229 În al doilea rând, trebuie arătat, asemenea Comisiei, că venirea a două persoane – la care fac referire termenii de căutare menționați pe primul rând din tabelul care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată – în cadrul consiliului de administrație al Lagardère a fost concomitentă cu evenimente-cheie ale preluării Lagardère de către reclamantă. Astfel, una dintre aceste persoane a fost numită pentru prima dată în consiliul de supraveghere al Lagardère în luna martie 2020, adică aproximativ atunci când reclamanta a început să cumpere acțiuni la Lagardère. Cealaltă a fost numită la 16 februarie 2022 și și-a prezentat demisia după finalizarea fuziunii dintre grupurile Lagardère și reclamantă.

230 În consecință, era rezonabil pentru Comisie să presupună că acești termeni de căutare erau susceptibili să îi permită să stabilească existența infracțiunilor suspectate.

231 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că, la data deciziei atacate, Comisia putea presupune în mod rezonabil că documentele provenind de la persoana vizată menționată la punctul 226 de mai sus și documentele care conțineau termenii de căutare menționați la punctul 229 de mai sus erau susceptibile să îi permită să stabilească existența încălcărilor suspectate. În plus, în măsura în care contestarea desemnării celorlalte persoane nu face obiectul unor argumente specifice în cererea introductivă, aceasta trebuie respinsă ca fiind nesusținută.

232 Prin urmare, a doua critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie înlăturată.

– *Cu privire la a treia critică, referitoare la adoptarea deciziei din 27 octombrie 2023*

233 Reclamanta susține că adoptarea deciziei din 27 octombrie 2023 demonstrează că elementele retrase din domeniul de aplicare al solicitării de informații nu erau esențiale pentru investigație și că somația care i-a fost adresată era disproporționată.

234 Comisia contestă argumentația reclamantei.

235 În această privință, este suficient să se arate, asemenea Comisiei, că adoptarea deciziei din 27 octombrie 2023 nu permite să se concluzioneze că somația adresată reclamantei prin decizia atacată era disproporționată. Aceasta demonstrează, dimpotrivă, că Comisia a recunoscut că reclamanta nu era în măsură să acceseze datele persoanei menționate la punctul II alineatul (5) litera (i) din anexa la decizia atacată, din cauza situației actuale de „hold separate” dintre reclamantă și una dintre filialele sale din domeniul editării de cărți (a se vedea punctele 17 și 19 de mai sus).

236 Prin urmare, a treia critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respinsă.

– *Cu privire la a patra critică, referitoare la comunicarea tuturor schimburilor dintre anumite persoane*

237 Reclamanta susține că decizia atacată îi impune să comunice toate documentele schimbate între persoanele vizate la punctul III alineatul (7) literele (a)-(c) din anexa la decizia atacată pentru întreaga perioadă vizată, fără niciun termen de căutare definit în raport cu scopul investigației, ceea ce conduce în mod necesar la transmiterea către Comisie a unor elemente care depășesc scopul investigației.

238 Comisia contestă argumentația reclamantei.

239 În speță, este necesar să se constate că, conform punctului III alineatul (7) literele (a)-(c) din anexa la decizia atacată, Comisia a solicitat reclamantei să îi furnizeze toate documentele schimbate între patru persoane determinate pentru întreaga perioadă vizată.

240 În această privință, trebuie arătat că argumentul reclamantei potrivit căruia ar fi disproporționat să i se impună să furnizeze toate schimburile dintre aceste patru persoane nu poate stabili o încălcare a principiului proporționalității, în măsura în care contextul unei informații este susceptibil să faciliteze înțelegerea sa și să clarifice relevanța sa pentru investigație.

241 Pe de altă parte, astfel cum subliniază Comisia, faptul că aceasta din urmă a solicitat toate schimburile care priveau numai patru persoane, iar nu toate persoanele vizate, demonstrează că a limitat domeniul de aplicare al cererii în măsura în care a fost posibil pentru a avea acces la documentele necesare în raport cu scopul investigației, cu alte cuvinte, la documentele care îi permiteau să stabilească existența infracțiunilor suspectate.

242 În plus, reclamanta nu a demonstrat că cifra de „zeci de mii de documente” la care s-ar ridica, potrivit propriei estimări, numărul de elemente care îndeplinesc criteriile de căutare din decizia atacată ar reprezenta o sarcină disproporționată în raport cu cifra de „câteva sute de mii de documente” pe care a furnizat-o, potrivit propriei afirmații de la punctul 96 din cererea introductivă, în cadrul examinării concentrării.

243 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că Comisia putea presupune în mod rezonabil la data deciziei atacate că transmiterea tuturor schimburilor dintre persoanele vizate la punctul 239 de mai sus era de natură să o ajute să stabilească existența încălcărilor suspectate.

244 Prin urmare, a patra critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie înlăturată.

– *Cu privire la a cincea critică, referitoare la alegerea termenilor de căutare*

245 Reclamanta apreciază că decizia atacată îi impune să aplice aproximativ o sută de termeni de căutare tuturor instrumentelor de comunicare profesionale și/sau personale ale persoanelor vizate, fără nicio precizare cu privire la modalitățile de alegere a acestora. În această privință, ea consideră că decizia atacată nu conține o motivare specială care să permită justificarea alegerii fiecăruia dintre acești termeni de căutare și a combinării lor, că numeroase elemente pe care le deține sunt susceptibile să corespundă fiecăruia dintre acești termeni de căutare, fără a avea legătură cu scopul investigației Comisiei, că niciunul dintre termenii de căutare nu este însoțit de o restricție în ceea ce privește perioada schimburilor și data documentelor vizate de Comisie și că

anumiți termeni de căutare pot dezvălui elemente care privesc viața privată a persoanelor vizate, convingerile lor politice sau religioase, precum și identitatea sau conținutul schimburilor cu surse jurnalistice.

246 Ea susține de asemenea că aplicarea termenilor de căutare la instrumentele de comunicare vizate de decizia atacată conduce la rezultate aberante în raport cu scopul investigației și că este disproporționat, pe de o parte, să i se solicite să aplice, pe o perioadă de aproape patru ani, asociații de termeni de căutare care fac trimitere la evenimente punctuale, precum apariția unor articole în Paris Match, angajarea sau concedierea unor persoane desemnate nominal, și, pe de altă parte, să aplice termenii de căutare legați de angajări sau de concedieri pentru întreaga perioadă vizată.

247 Comisia contestă argumentația reclamantei.

248 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta este întemeiată să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive. Deși cuprinsul acesteia poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite fragmente din documentele anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor menționate anterior, trebuie să figureze în cererea introductivă. În plus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele care ar putea fi considerate temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument (a se vedea Hotărârea din 24 mai 2012, MasterCard ș.a./Comisia, T-111/08, EU:T:2012:260, punctul 68 și jurisprudența citată).

249 În speță, în ceea ce privește termenii de căutare, trebuie arătat că trimiterea reclamantei la tabelul sinoptic al criticilor care figurează în anexa A.13 trebuie respinsă ca inadmisibilă, întrucât nu respectă cerințele care decurg din articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură. Astfel, numai termenii menționați și criticați în cererea introductivă pot fi contestați în mod valabil.

250 În ceea ce privește termenii de căutare menționați la punctul 161 din cererea introductivă, este necesar să se constate că aceștia sunt adecvați pentru a identifica documente potențial relevante pentru investigația Comisiei.

251 Mai precis, în ceea ce privește termenul menționat pe primul rând al tabelului care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată, acest termen face referire, după cum reiese din cuprinsul punctelor 220 și 229 de mai sus, la o persoană a cărei venire în consiliul de administrație al Lagardère este concomitentă cu evenimente-cheie ale operațiunii de fuziune dintre reclamantă și Lagardère. Astfel, această persoană a fost numită pentru prima dată în consiliul de supraveghere al Lagardère în luna martie 2020, ceea ce corespunde perioadei în care reclamanta a început să cumpere acțiuni la Lagardère. Pe de altă parte, această persoană are legături personale de lungă durată cu persoana vizată menționată la punctul II alineatul (5) litera (a) din anexa la decizia atacată.

252 În ceea ce privește termenul de căutare „Europa”, menționat pe al treilea rând al tabelului care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată, este vorba,așa cum arată Comisia, despre un diminutiv pentru „Europa 1”, post de radio al Lagardère, care a fost menționat într-un raport al Senatului, precum și în numeroase articole de presă ca o entitate a Lagardère asupra căreia grupul Bolloré ar fi exercitat o influență.

253 În ceea ce privește termenul de căutare „Couv* ET Z”, menționat pe al nouălea rând din tabelul care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată, trebuie să se constate că acest termen, singur, nu intră în domeniul de aplicare al deciziei atacate. Astfel, acest termen ar trebui să fie însoțit cel puțin de termenii „PM” sau „Paris Match” pentru a intra în domeniul de aplicare al deciziei atacate. Pe de altă parte, după cum arată Comisia, ea urmărește prin utilizarea acestui termen să obțină informații privind articolul din Paris Match din 23 septembrie 2021 referitor la o persoană apropiată de persoana vizată menționată la punctul II alineatul (5) litera (a) din anexa la decizia atacată. Astfel, era rezonabil și proporțional pentru Comisie să presupună că combinarea acestor termeni de căutare era susceptibilă să îi permită să stabilească existența infracțiunilor suspectate.

254 În ceea ce privește termenul de căutare „Presbourg”, menționat pe al doilea rând al tabelului care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată, este vorba, așa cum subliniază Comisia, despre strada pe care Lagardère are sediul istoric la Paris (Franța). În plus, anumite surse mass-media au menționat reuniuni săptămânale la sediul Lagardère în prezența unor „piloni ai Vivendi” pentru a valida articolele din Paris Match, ceea ce nu era o practică obișnuită înainte de anul 2021. Astfel, era rezonabil pentru Comisie să considere că acest termen fusese utilizat fie pentru a desemna Lagardère, fie pentru a desemna locul anumitor reuniuni între reclamantă și Lagardère, al căror conținut ar putea fi relevant pentru investigație în vederea stabilirii existenței încălcărilor suspectate.

255 În ceea ce privește termenul de căutare „Couv ET Paris Match”, menționat pe al șaselea rând al tabelului care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată, din cuprinsul punctului 254 de mai sus reiese că anumite surse mass-media au menționat reuniuni săptămânale la sediul Lagardère în prezența unor „piloni ai Vivendi” pentru a valida articolele din Paris Match. Astfel, era rezonabil și proporțional pentru Comisie să solicite transmiterea de documente referitoare la deciziile privind articolele din Paris Match pentru perioada vizată.

256 În ceea ce privește termenii de căutare menționați pe al treizeci și cincilea, al patruzeci și treilea, al patruzeci și patrulea și al patruzeci și cincilea rând din tabelul care figurează la punctul VII din anexa la decizia atacată, este vorba, așa cum arată Comisia, despre jurnaliști sau despre cronicari ai unor entități care aparțin grupului Vivendi, care sunt actualmente prezenți și pe Europa 1 și care au făcut obiectul numeroaselor discuții cu privire la posibilele sinergii dintre Vivendi și postul de radio Europa 1 al Lagardère, sinergii la care face referire considerentul (7) al deciziei atacate. Astfel, în măsura în care persoanele respective se aflau în centrul sinergiilor dintre reclamantă și Lagardère care s-ar fi produs înainte de autorizarea de către Comisie a concentrării celor două grupuri, era rezonabil și proporțional pentru Comisie să solicite comunicarea documentelor care corespund acestor termeni de căutare pentru a stabili existența încălcărilor suspectate.

257 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se concluzioneze că reclamanta nu a demonstrat caracterul disproporționat al termenilor de căutare contestați.

258 În plus, în ceea ce privește argumentația reclamantei întemeiată pe lipsa unei motivări specifice pentru a justifica alegerea fiecăruia dintre termenii de căutare, aceasta trebuie respinsă în conformitate cu analiza efectuată la punctele 74-79 de mai sus.

259 Prin urmare, a cincea critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respinsă.

– Cu privire la a șasea critică, referitoare la comunicarea documentelor care aparțin persoanei vizate menționate la punctul II alineatul (5) litera (o) din anexa la decizia atacată

260 Reclamanta susține că decizia atacată îi impune să furnizeze documente care aparțin persoanei vizate menționate la punctul II alineatul (5) litera (o) din anexa la decizia atacată, președintă a uneia dintre filialele sale în domeniul revistelor, de la începutul perioadei vizate, și anume de la 1 ianuarie 2020. Or, reclamanta nu ar fi preluat controlul asupra acestei filiale decât începând de la 1 iunie 2021. Astfel, potrivit reclamantei, este disproporționat să se solicite documente schimbate în cadrul acestei filiale în perioada anterioară acestei date, întrucât entitatea respectivă nu avea atunci nicio legătură nici cu ea, nici cu Lagardère.

261 Comisia contestă argumentația reclamantei.

262 În această privință și în lumina jurisprudenței citate la punctele 154 și 211 de mai sus, trebuie să se constate că, având în vedere competența largă de investigare conferită Comisiei prin Regulamentul nr. 139/2004, aceasta putea considera necesar să solicite documentele care aparțineau persoanei vizate menționate la punctul II alineatul (5) litera (o) din anexa la decizia atacată, președintă a unei filiale a reclamantei în domeniul revistelor, înainte chiar de preluarea controlului asupra acestei filiale de către reclamantă la 1 iunie 2021.

263 Astfel, Comisia putea presupune în mod rezonabil la data deciziei atacate că informațiile începând de la data de 1 ianuarie 2020 ar fi de natură să o ajute să stabilească existența încălcărilor suspectate, în special în măsura în care aceste informații ar facilita buna înțelegere a tuturor evenimentelor și a contextului în care au intervenit.

264 Rezultă că a șasea critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie înlăturată.

– Cu privire la a șaptea critică, referitoare la comunicarea documentelor provenind de la grupul Bolloré

265 Reclamanta susține că decizia atacată îi impune să transmită Comisiei documentele provenind de la grupul Bolloré, deși acesta din urmă nu este vizat de investigația oficială inițiată de Comisie, care privește condițiile în care aceasta ar fi preluat controlul asupra Lagardère în mod anticipat.

266 Comisia contestă argumentația reclamantei.

267 În această privință, este suficient să se amintească faptul că, în considerentul (7) al deciziei atacate, citat la punctul 61 de mai sus, se precizează că documentele vizate se referă printre altele la anumite decizii ale Lagardère „susceptibile să fi fost influențate de cadrele Vivendi sau ale acționarului său principal, grupul Bolloré”.

268 Pe de altă parte, așa cum s-a amintit la punctele 84 și 167 de mai sus, decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării, precum și formularul de notificare a operațiunii transmis de reclamantă Comisiei dovedesc că grupul Bolloré și Vivendi constituie o întreprindere unică în sensul dreptului concurenței.

269 Așadar, Comisia putea presupune în mod rezonabil la data deciziei atacate că comunicarea documentelor aflate în posesia grupului Bolloré ar fi de natură să o ajute să stabilească existența încălcărilor suspectate, în măsura în care anumite decizii ale Lagardère erau susceptibile să fi fost influențate de cadrele Vivendi sau ale acționarului său principal, grupul Bolloré.

270 Prin urmare, a șaptea critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie înlăturată.

– Cu privire la a opta critică, referitoare la obligația de a transmite întreaga conversație atunci când un mesaj intră în domeniul de aplicare al solicitării de informații

271 Reclamanta subliniază că, atunci când un document care are forma unui mesaj schimbat prin telefon sau prin intermediul unei aplicații de mesagerie instantanee intră în domeniul de aplicare al solicitării de informații, decizia atacată îi impune să furnizeze întreaga conversație pentru toată perioada vizată. Potrivit reclamantei, o asemenea cerință depășește ceea ce este necesar pentru nevoile investigației, întrucât, sub pretextul existenței unui singur mesaj relevant, Comisia solicită accesul la toate conversațiile persoanelor vizate, inclusiv de pe telefoanele personale ale acestora, pentru toată perioada vizată. Comisia ar fi putut, de exemplu, să solicite doar transmiterea mesajelor schimbate în cele 24 de ore anterioare și ulterioare mesajului relevant.

272 Comisia contestă argumentația reclamantei.

273 În această privință, este suficient să se amintească faptul că, după cum reiese din cuprinsul punctului 240 de mai sus, obligația de a transmite toate schimburile dintre anumite persoane atunci când un singur schimb corespunde termenilor de căutare menționați în decizia atacată nu poate stabili o încălcare a principiului proporționalității, în măsura în care contextul unei informații este susceptibil să faciliteze înțelegerea acesteia și să clarifice relevanța sa pentru investigație.

274 În consecință, a opta critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respinsă.

– Cu privire la a noua critică, referitoare la încălcarea vieții private a persoanelor vizate și a protecției surselor jurnalistice

275 Reclamanta susține că decizia atacată îi impune să transmită Comisiei elemente care țin de viața privată a persoanelor vizate, precum și informații care ar aduce atingere protecției surselor jurnalistice. Potrivit reclamantei, dincolo de atingerile aduse dreptului la protecția vieții private și dreptului social francez pe care le implică o astfel de somație, această extindere a perimetrului documentelor ridicate în afara sferei profesionale nu este necesară pentru nevoile investigației și aduce, prin urmare, atingere principiului proporționalității.

276 Comisia contestă argumentația reclamantei.

277 În această privință, trebuie arătat că, prin intermediul celei de a noua critici, reclamanta reiterează în esență argumentele invocate în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe o atingere adusă protecției surselor jurnalistice, și în cadrul celui de al șaptelea motiv, întemeiat pe lipsa unor garanții adecvate pentru a proteja dreptul la respectarea vieții private. Prin urmare, pentru aceleași motive precum cele invocate în cadrul examinării celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv (a se vedea punctele 340-381 de mai jos) și a celui de al șaptelea motiv (a se vedea punctele 382-460 de mai jos), a noua critică din cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv trebuie înlăturată.

278 Având în vedere considerațiile care precedă, primul aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată ar impune reclamantei o sarcină disproporționată

279 Reclamanta susține că decizia atacată îi impune o sarcină excesivă în raport cu necesitățile investigației, obligând-o să desfășoare intern o cercetare masivă în cadrul mai multor amplasamente diferite ale întreprinderii sale. Pentru a răspunde la aceasta, ea ar fi trebuit să mobilizeze resurse umane și tehnice dedicate și să apeleze la serviciile a două întreprinderi terțe. Potrivit reclamantei, numărul de elemente care îndeplinesc criteriile de căutare din decizia atacată s-a ridicat la mai multe zeci de mii.

280 Pe de altă parte, potrivit reclamantei, termenul de aproximativ o lună pentru a respecta somația impusă prin decizia atacată, stabilit inițial la 27 octombrie 2023, era impracticabil și nu îi permitea să se asigure de caracterul complet, corect și nedenaturat al documentelor furnizate.

281 Reclamanta precizează că nu exista niciun imperativ de celeritate, din moment ce deschiderea investigației a fost anunțată public încă din luna iunie 2023, apoi formalizată prin scrisoarea din 25 iulie 2023 referitoare la deschiderea procedurii oficiale de investigare și din moment ce ea trebuia să păstreze, astfel cum o obliga scrisoarea menționată, documentele susceptibile să fie relevante independent de termenul de răspuns care îi putea fi impus.

282 În sfârșit, potrivit reclamantei, decizia atacată îi impune un volum de muncă disproporționat în raport cu necesitățile investigației în măsura în care acesta privește în parte elemente care sunt deja în posesia Comisiei ca urmare a predării lor în cadrul examinării preluării controlului asupra Lagardère.

283 Comisia contestă argumentația reclamantei.

284 Cu titlu introductiv, trebuie să se facă trimitere la jurisprudența citată la punctele 206 și 208 de mai sus.

285 În speță, reclamanta evidențiază caracterul disproporționat al volumului de muncă pe care îl implică răspunsul la decizia atacată, fără a susține însă o astfel de critică.

286 Desigur, nu se contestă că informațiile solicitate în temeiul deciziei atacate sunt numeroase și cu un domeniu de aplicare vast, astfel încât răspunsul la această cerere implica un volum de muncă important din partea reclamantei.

287 Totuși, așa cum reiese din jurisprudența amintită la punctul 209 de mai sus, nu se poate concluziona că volumul de muncă al reclamantei are un caracter disproporționat în raport cu necesitățile investigației legate de încălcările prezumate pe care Comisia intenționează să le verifice.

288 Pe de o parte, trebuie amintit că, conform considerentului (6) al deciziei atacate, citat la punctul 61 de mai sus, obiectul deciziei atacate este de a colecta informații pentru a aprecia dacă Vivendi a exercitat o influență decisivă asupra Lagardère susceptibilă să caracterizeze o încălcare a obligației de notificare și/sau o încălcare a obligației de suspendare și/sau o nerespectare a condițiilor și a obligațiilor legate de decizia din 9 iunie 2023 de autorizare a concentrării.

289 În considerentul (7) al deciziei atacate, citat de asemenea la punctul 61 de mai sus, Comisia afirmă că informațiile solicitate sunt esențiale pentru a-i permite să analizeze dacă intervenția și/sau consultarea și/sau asocierea reclamantei la anumite decizii adoptate de Lagardère pot fi calificate drept exercitare a unei influențe decisive de către reclamantă. Pe de altă parte, aceasta enumeră comportamentele reclamantei care ar putea constitui una sau mai multe încălcări ale obligațiilor care decurg din Regulamentul nr. 139/2004 și pe care intenționează să le investigheze.

290 Verificarea încălcărilor suspectate care fac obiectul investigației necesită, astfel, analize complexe a numeroase date, dintre care cele mai multe nu sunt accesibile decât reclamantei.

291 În consecință, domeniul de aplicare al deciziei atacate și obiectivul investigației sunt de natură să justifice furnizarea unui număr important de informații.

292 Pe de altă parte, niciunul dintre argumentele reclamantei nu este de natură să demonstreze că decizia atacată ar depăși ceea ce este necesar având în vedere obiectivul investigației.

293 În primul rând, așa cum subliniază Comisia, imperativul celerității justifica termenul de 27 octombrie 2023, stabilit prin decizia din 19 septembrie 2023.

294 Trebuie amintit de asemenea că, după cum reiese din cuprinsul punctelor 19 și 22 de mai sus, termenul stabilit inițial prin decizia din 19 septembrie 2023 a fost prelungit de două ori. Mai precis, mai întâi, prin articolul 2 din decizia din 27 octombrie 2023, termenul stabilit la 27 octombrie 2023 a fost prelungit până la 1 decembrie 2023. În continuare, prin articolul 1 din decizia din 24 ianuarie 2024, termenul stabilit la 1 decembrie 2023 a fost prelungit până la 7 februarie 2024.

295 Or, argumentația reclamantei în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv se concentrează numai pe termenul inițial, stabilit la 27 octombrie 2023 prin decizia din 19 septembrie 2023, fără a ține seama, printre altele, de prelungirea termenului menționat până la 1 decembrie 2023, intervenită prin decizia din 27 octombrie 2023, și nici, de altfel, de prelungirea termenului până la 7 februarie 2024, intervenită prin decizia din 24 ianuarie 2024. În consecință, argumentația reclamantei referitoare la termenul impus prin decizia atacată trebuie respinsă.

296 În al doilea rând, după cum reiese din cuprinsul punctului 242 de mai sus, reclamanta nu a demonstrat caracterul disproporționat al volumului de muncă impus prin decizia atacată.

297 În plus, trebuie să se constate că argumentul reclamantei potrivit căruia decizia atacată privește în parte elemente care sunt deja în posesia Comisiei, ca urmare a predării lor în cadrul examinării preluării controlului asupra Lagardère de către reclamantă, nu este nicidecum susținut, astfel încât trebuie înlăturat ca neîndeplinind cerințele de claritate și de precizie prevăzute la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.

298 Din cele ce precedă rezultă că reclamanta nu a demonstrat că, prin adoptarea deciziei atacate, Comisia a încălcat principiul proporționalității.

299 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv și, în consecință, a celui de al cincilea motiv în totalitate.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe atingerea adusă protecției surselor jurnalistice

300 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta susține că decizia atacată aduce atingere protecției surselor jurnalistice, garantată de articolul 11 din cartă și de articolul 10 din CEDO. Acest motiv se împarte în două aspecte, întemeiate, primul, pe o excepție de nelegalitate a articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004 și, al doilea, pe atingerea adusă protecției surselor jurnalistice.

Observații introductive

301 Potrivit articolului 11 alineatul (1) din cartă, intitulat „Libertatea de exprimare și de informare”, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, care cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a transmite informații sau idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

302 În conformitate cu articolul 52 alineatul (3) din cartă, drepturile prevăzute de aceasta au același înțeles și aceeași întindere ca și drepturile corespunzătoare garantate de CEDO, fără însă a împiedica dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă (a se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, punctul 51 și jurisprudența citată).

303 În vederea interpretării articolului 11 din cartă, instanța Uniunii trebuie, așadar, să țină seama de drepturile corespunzătoare garantate de articolul 10 din CEDO, astfel cum au fost interpretate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”), ca prag minim de protecție (a se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, punctul 52 și jurisprudența citată).

304 Articolul 10 din CEDO, intitulat „Libertatea de exprimare”, are următorul cuprins:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța

publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

305 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, dreptul fundamental garantat la articolul 11 din cartă constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și pluraliste, care face parte dintre valorile pe care se întemeiază Uniunea, în conformitate cu articolul 2 TUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson ș.a, C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 93 și jurisprudența citată).

306 Curtea EDO a supus întotdeauna unei examinări deosebit de vigilente garanțiile respectării libertății de exprimare în cauzele care intră sub incidența articolului 10 din CEDO, întrucât această libertate constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice. Garanțiile care trebuie acordate presei prezintă o importanță deosebită, iar protecția surselor jurnalistice este una dintre pietrele de temelie ale libertății presei. Lipsa unei asemenea protecții ar putea descuraja sursele jurnalistice să ajute presa să informeze publicul cu privire la chestiuni de interes general. În consecință, presa ar putea fi mai puțin în măsură să își îndeplinească rolul indispensabil de „câine de pază”, iar aptitudinea sa de a furniza informații precise și fiabile s-ar putea diminua (Curtea EDO, 25 mai 2021, Big Brother Watch și alții împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 442).

307 O somație de divulgare a surselor poate avea impact negativ nu numai asupra surselor, a căror identitate poate fi dezvăluită, ci și asupra ziarului sau asupra oricărei alte publicări vizate de somație, a căror reputație față de surse potențiale viitoare poate fi afectată negativ de divulgare, precum și asupra membrilor publicului, care au interesul de a primi informațiile comunicate de surse anonime. Totuși, există o diferență fundamentală între faptul că autoritățile i-au impus unui jurnalist să dezvăluie identitatea surselor sale și faptul că ele efectuează percheziții la domiciliul și la locul de muncă al acestuia pentru a-i descoperi sursele. Chiar dacă rămâne fără rezultat, percheziția constituie un act mai grav decât o somație de divulgare a identității sursei, întrucât anchetatorii care investighează locul de muncă al unui jurnalist au acces la întreaga documentație deținută de acesta (Curtea EDO, 25 mai 2021, Big Brother Watch și alții împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 443).

308 O atingere adusă protecției surselor jurnalistice nu poate fi considerată compatibilă cu articolul 10 din CEDO decât dacă este justificată de un imperativ preponderent de interes public. În plus, orice atingere adusă dreptului la protecția surselor jurnalistice trebuie însoțită de garanții procedurale, definite de lege, în raport cu importanța principiului în discuție. Printre garanțiile impuse trebuie să figureze posibilitatea de a solicita controlul măsurii de către o instanță sau de către orice alt organ decizional independent și imparțial învestit cu competența de a declara, înainte de predarea elementelor solicitate, dacă există un imperativ de interes public care prevalează asupra principiului protecției surselor jurnaliștilor și, în caz contrar, de a împiedica orice acces care nu este indispensabil la informațiile susceptibile să conducă la divulgarea identității surselor (Curtea EDO, 25 mai 2021, Big Brother Watch și alții împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 444).

309 Având în vedere necesitatea unui control de natură preventivă, instanța sau alt organ independent și imparțial trebuie, așadar, să fie în măsură să efectueze, înainte de orice divulgare, această evaluare comparativă a riscurilor potențiale și a intereselor respective în raport cu elementele a căror divulgare este solicitată, astfel încât argumentele autorităților care doresc să obțină divulgarea să poată fi apreciate în mod corect. Decizia care urmează să fie luată trebuie să fie

guvernată de criterii clare, în special în ceea ce privește aspectul dacă o măsură mai puțin intruzivă poate fi suficientă pentru a servi intereselor publice preponderente care au fost stabilite. Instanța sau un alt organ competent trebuie să aibă posibilitatea de a refuza emiterea unei somații de divulgare sau de a emite o somație cu un domeniu de aplicare mai limitat sau mai restrâns, astfel încât sursele în cauză să poată evita divulgarea identității lor, indiferent dacă sunt sau nu sunt numite în mod specific în elementele a căror predare este solicitată, pentru motivul că comunicarea unor asemenea elemente ar crea un risc serios de compromitere a identității surselor jurnaliștilor. În caz de urgență, trebuie să poată fi urmată o procedură care să permită, înainte ca acestea să fie exploatate de autorități, identificarea și izolarea informațiilor susceptibile să permită identificarea surselor de cele care nu implică un risc similar (Curtea EDO, 25 mai 2021, Big Brother Watch și alții împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 445).

Cu privire la primul aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate a articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004

310 Prin intermediul primului aspect al celui de al șaselea motiv, reclamanta invocă o excepție de nelegalitate, în temeiul articolului 277 TFUE, împotriva articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, susținând că acesta încalcă articolul 10 din CEDO prin faptul că nu prevede nicio cale de atac jurisdicțională specifică și *ex ante* care să permită un control juridic independent înainte de adoptarea unei decizii prin care se dispune predarea unor elemente susceptibile să intre sub incidența protecției surselor jurnalistice. În replică, reclamanta adaugă că nu sunt suficiente căile de atac prevăzute la articolele 278 și 279 TFUE pentru a acoperi această lacună.

311 Comisia, susținută de Consiliu, contestă argumentația reclamantei.

312 Cu titlu introductiv, potrivit articolului 277 TFUE, în cazul unui litigiu privind un act cu caracter general adoptat de o instituție, un organ, un oficiu sau o agenție a Uniunii, orice parte se poate prevala de motivele de drept prevăzute la articolul 263 al doilea paragraf TFUE pentru a invoca în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene inaplicabilitatea acestui act.

313 Articolul 277 TFUE constituie expresia unui principiu general care asigură oricărei părți dreptul de a contesta pe cale incidentă, în vederea obținerii anulării unui act împotriva căruia poate formula o acțiune, validitatea actelor instituționale anterioare care constituie temeiul juridic al actului atacat, dacă această parte nu ar dispune de dreptul de a introduce, în temeiul articolului 263 TFUE, o acțiune directă împotriva acestor acte, ale căror consecințe le suportă fără să fi fost în măsură să solicite anularea lor. Actul general a cărui nelegalitate se invocă trebuie să fie aplicabil, direct sau indirect, în speța care face obiectul acțiunii și trebuie să existe o legătură juridică directă între decizia individuală atacată și actul general în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros ș.a., C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctele 67-69; a se vedea în acest sens și Hotărârea din 16 septembrie 2013, Mamoli Robinetteria/Comisia, T-376/10, EU:T:2013:442, punctele 48 și 49 și jurisprudența citată).

314 În speță, este adevărat că, astfel cum subliniază reclamanta, potrivit jurisprudenței Curții EDO citate la punctele 306-309 de mai sus, o atingere adusă protecției surselor jurnalistice trebuie să fie însoțită de garanții procedurale, definite de lege, în raport cu importanța principiului în discuție, printre care trebuie să figureze în primul rând posibilitatea unui control de natură preventivă potrivit modalităților stabilite de această jurisprudență.

315 Or, așa cum subliniază Consiliul, sistemul complet de căi de atac și de proceduri stabilit de dreptul primar oferă garanțiile procedurale impuse de jurisprudența Curții EDO menționată la punctele 306-309 de mai sus și în special posibilitatea de a solicita controlul măsurii de către o instanță sau de către orice alt organ decizional independent și imparțial învestit cu competența de a declara, înainte de predarea elementelor solicitate, dacă există un imperativ de interes public care prevalează asupra principiului protecției surselor jurnaliștilor și, în caz contrar, de a împiedica orice acces care nu este indispensabil la informațiile susceptibile să conducă la divulgarea identității surselor.

316 În această privință, trebuie amintit că Tratatul FUE, prin articolele 263 și 277, pe de o parte, și prin articolul 267, pe de altă parte, a stabilit un sistem complet de căi de atac și de proceduri destinat să asigure controlul legalității actelor Uniunii, încredințându-l instanței Uniunii (a se vedea Hotărârea din 28 aprilie 2015, T & L Sugars și Sidul Açúcares/Comisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punctul 45 și jurisprudența citată).

317 Legiuitorul Uniunii nu poate, prin adoptarea unui act de drept derivat, să creeze o cale de atac care nu este prevăzută de Tratatul FUE, întrucât acest tratat a stabilit un sistem complet de căi de atac și de proceduri menit să asigure controlul legalității actelor instituțiilor, încredințându-l instanței Uniunii (a se vedea Hotărârea din 5 septembrie 2024, ECHA, C-256/23 și C-290/23, EU:C:2024:683, punctul 59 și jurisprudența citată).

318 Așa cum subliniază Consiliul, în măsura în care articolul 11 din cartă, interpretat ținând seama de drepturile corespunzătoare garantate de articolul 10 din CEDO, impune existența unei căi de atac care să corespundă anumitor criterii, această cale de atac ar trebui căutată în sistemul de căi de atac instituit prin tratate și ar trebui să îl respecte.

319 Or, existența unei asemenea căi de atac în cadrul sistemului complet de căi de atac instituit prin tratate a fost confirmată de jurisprudența privind confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți.

320 Astfel, reiese din Hotărârea din 18 mai 1982, AM & S Europe/Comisia (155/79, EU:C:1982:157, punctul 32), că sistemul complet de căi de atac oferă o protecție adecvată în raport cu confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți. În special, Curtea a considerat în hotărârea menționată că, pe de o parte, faptul că, în temeiul articolului 185 din Tratatul CEE (devenit articolul 278 TFUE), o acțiune introdusă de întreprinderea vizată împotriva deciziilor prin care se dispune comunicarea unor documente despre care se pretinde că sunt acoperite de confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți nu avea efect suspensiv permitea să se răspundă preocupării manifestate de Comisie cu privire la consecințele pe care termenul impus de procedura în fața Curții le putea avea asupra eficacității controlului pe care Comisia trebuie să îl exercite asupra respectării normelor de concurență din tratat. Pe de altă parte, interesele întreprinderii vizate erau protejate de posibilitatea oferită la articolele 185 și 186 din Tratatul CEE (devenite articolele 278 și 279 TFUE), precum și la articolul 83 din Regulamentul de procedură, în versiunea aplicabilă la acea dată, de a se dispune suspendarea executării deciziei adoptate sau orice altă măsură provizorie.

321 Rezultă că sistemul complet de căi de atac garantează posibilitatea unui control jurisdicțional preventiv înainte de accesarea de către Comisie a informațiilor care fac obiectul confidențialității.

322 Mai precis, potrivit jurisprudenței referitoare la competențele de investigare ale Comisiei în ceea ce privește respectarea articolelor 101 și 102 TFUE, aplicabilă *mutatis mutandis* în speță, atunci când o întreprindere invocă confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți pentru a se opune ridicării unui document în cadrul unei verificări, decizia prin care Comisia respinge o asemenea cerere produce efecte juridice față de respectiva întreprindere, modificând în mod distinct situația sa juridică. Într-adevăr, această decizie îi refuză beneficiul unei protecții prevăzute de dreptul Uniunii și are un caracter definitiv și independent de decizia finală prin care se constată o încălcare a normelor de concurență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 46 și jurisprudența citată).

323 În această privință, trebuie subliniat faptul că posibilitatea de care dispune întreprinderea de a introduce o acțiune împotriva unei eventuale decizii prin care se constată o încălcare a normelor de concurență nu este suficientă pentru a-i oferi o protecție adecvată a drepturilor sale. Pe de o parte, procedura administrativă poate să nu fie finalizată cu o decizie de constatare a unei încălcări. Pe de altă parte, dacă se formulează o acțiune împotriva respectivei decizii, aceasta nu oferă oricum întreprinderii posibilitatea de a preveni efectele ireversibile pe care le-ar produce luarea la cunoștință fără drept a documentelor protejate prin confidențialitate (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 47 și jurisprudența citată).

324 Rezultă că decizia Comisiei prin care se respinge o cerere de protecție a unui anumit document în temeiul confidențialității – și prin care se dispune, dacă este cazul, predarea documentului respectiv – încheie o procedură specială distinctă de cea care trebuie să permită Comisiei să decidă în legătură cu existența unei încălcări a normelor de concurență și reprezintă, prin urmare, un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare, însoțit, dacă este necesar, de o cerere de aplicare a unor măsuri provizorii destinată în principal să suspende executarea deciziei până când Tribunalul se pronunță asupra acțiunii principale (Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 48).

325 În această privință, având în vedere natura particulară a principiului protecției confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți, al cărui obiect îl reprezintă atât protecția exercitării depline a dreptului la apărare al justițiabililor, cât și protecția cerinței că orice justițiabil trebuie să beneficieze de posibilitatea de a se adresa în deplină libertate avocatului său, trebuie să se considere că faptul că Comisia ia cunoștință de un document confidențial constituie în sine o încălcare a acestui principiu. Protecția confidențialității depășește, așadar, cerința ca informațiile încredințate de întreprindere avocatului său sau conținutul opiniei juridice a acestuia să nu poată fi utilizate împotriva respectivei întreprinderi într-o decizie prin care se sancționează încălcarea normelor de concurență (Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 86).

326 Protecția în temeiul confidențialității comunicărilor dintre avocați și clienți implică de asemenea că, odată ce a adoptat decizia de respingere a cererii formulate în acest sens, Comisia nu trebuie să ia cunoștință de conținutul documentelor respective decât după ce a oferit posibilitatea întreprinderii respective de a sesiza în mod util Tribunalul. În această privință, Comisia este obligată să aștepte să expire termenul de introducere a acțiunii împotriva deciziei sale de respingere înainte de a lua cunoștință de conținutul acestor documente. În orice caz, în măsura în care o asemenea acțiune nu are efect suspensiv, întreprinderii respective îi revine obligația să introducă o cerere de aplicare a unor măsuri provizorii având ca obiect suspendarea executării

deciziei de respingere a cererii privind această protecție (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 88 și jurisprudența citată).

327 În speță, așa cum s-a arătat la punctul 16 de mai sus, Comisia a confirmat reclamantei, la 18 octombrie 2023, că documentele care ar putea dezvălui surse jurnalistice ar beneficia de o protecție specială inspirată din procedura instituită pentru a proteja confidențialitatea comunicărilor avocat-client. Punerea în aplicare a unei asemenea protecții a fost reiterată în scrisoarea din 6 decembrie 2023 (a se vedea punctul 21 de mai sus) și formalizată în decizia din 24 ianuarie 2024 (a se vedea punctul 22 de mai sus).

328 În lumina jurisprudenței privind confidențialitatea comunicărilor dintre avocați și clienți, amintită la punctele 320 și 322-326 de mai sus, aplicabilă *mutatis mutandis* în speță, trebuie să se constate că sistemul complet de căi de atac instituit de tratate prevede o protecție jurisdicțională efectivă care respectă toate garanțiile procedurale privind protecția surselor jurnalistice impuse de jurisprudența Curții EDO referitoare la articolul 10 din CEDO, dispoziție care corespunde articolului 11 din cartă.

329 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentele invocate de reclamantă în replica sa.

330 În primul rând, reclamanta susține că procedurile prevăzute la articolele 263, 278 și 279 TFUE nu ar fi *ex ante*, în sensul impus de jurisprudența Curții EDO, întrucât acestea nu pot fi „activate” decât după adoptarea de către Comisie a unei solicitări de informații.

331 Or, trebuie subliniat că, potrivit unei jurisprudențe constante, constituie acte susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare în sensul articolului 263 TFUE măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia. În principiu, măsurile intermediare, al căror obiect este pregătirea deciziei finale, nu constituie, prin urmare, acte atacabile. Cu toate acestea, din jurisprudență rezultă că actele adoptate în cursul procedurii pregătitoare care constituie prin ele însele ultima etapă a unei proceduri speciale, distinctă de cea care trebuie să permită Comisiei să se pronunțe pe fond, și care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia, constituie de asemenea acte atacabile (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 45 și jurisprudența citată).

332 În lumina jurisprudenței citate la punctele 322 și 323 de mai sus, aplicabilă prin analogie în speță, trebuie arătat că, atunci când o întreprindere invocă protecția surselor jurnalistice pentru a se opune ridicării unui document în cadrul unei solicitări de informații în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, decizia prin care Comisia respinge această cerere produce efecte juridice în privința respectivei întreprinderi, modificând în mod distinct situația sa juridică. Într-adevăr, această decizie îi refuză beneficiul unei protecții prevăzute de dreptul Uniunii și are un caracter definitiv și independent de decizia finală prin care se constată o încălcare a normelor de concurență.

333 Prin urmare, decizia prin care Comisia respinge o cerere de protecție a unui anumit document în temeiul protecției surselor jurnalistice – și prin care se dispune, dacă este cazul, predarea documentului respectiv – încheie o procedură specială distinctă de cea care trebuie să îi permită să decidă în legătură cu existența unei încălcări a normelor de concurență și reprezintă, prin

urmare, un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare, însoțit, dacă este necesar, de o cerere de aplicare a unor măsuri provizorii destinată în principal să suspende executarea deciziei până când Tribunalul se pronunță asupra acțiunii principale.

334 Protecția surselor jurnalistice implică de asemenea că, odată ce Comisia a adoptat decizia de respingere a unei cereri în acest temei, ea nu trebuie să ia cunoștință de conținutul documentelor în cauză decât după ce a acordat întreprinderii în cauză posibilitatea de a sesiza în mod util Tribunalul și trebuie să aștepte în acest scop expirarea termenului pentru introducerea unei acțiuni împotriva deciziei sale de respingere. În orice caz, în măsura în care o asemenea cale de atac nu are efect suspensiv, revine întreprinderii în cauză sarcina de a introduce o cerere de măsuri provizorii având ca obiect suspendarea executării deciziei de respingere a cererii pentru această protecție.

335 Așadar, argumentul reclamantei potrivit căruia procedurile prevăzute la articolele 263, 278 și 279 TFUE nu ar fi *ex ante* în sensul impus de jurisprudența Curții EDO nu poate fi admis.

336 În al doilea rând, reclamanta susține că condițiile de acordare a unei suspendări a executării sau a altor măsuri provizorii în cadrul unei cereri de măsuri provizorii sunt diferite de condiția care încadrează protecția surselor jurnalistice, și anume existența unui imperativ de interes public care prevalează asupra principiului protecției surselor jurnalistice.

337 Or, este necesar să se observe, asemenea Consiliului, că condiția privind evaluarea comparativă a intereselor în cauză, pe care o efectuează, dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, corespunde în esență criteriului juridic aplicabil aprecierii elementelor care intră sub incidența protecției surselor jurnalistice, care constă în a stabili dacă există un imperativ de interes public ce prevalează asupra principiului protecției surselor jurnalistice.

338 Având în vedere considerațiile care precedă, excepția de nelegalitate, în temeiul articolului 277 TFUE, invocată de reclamantă împotriva articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, nu poate fi admisă.

339 Prin urmare, primul aspect al celui de al șaselea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe atingerea adusă protecției surselor jurnalistice

340 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, reclamanta susține că decizia atacată aduce atingere protecției datorate surselor jurnalistice, întrucât privește nominal, printre persoanele vizate, doi jurnaliști, precum și schimburile lor cu jurnaliști care au legături cu grupul Vivendi menționați în termenii de căutare din decizia atacată.

341 Pe de altă parte, reclamanta subliniază că însăși Comisia a recunoscut necesitatea de a proteja sursele jurnalistice, întrucât, cu ocazia unei conversații telefonice intervenite la 18 octombrie 2023 între funcționarii însărcinați cu investigația și avocații reclamantei, Comisia a indicat că era în căutarea unei soluții pentru a remedia această problemă identificată de reclamantă. Aceasta demonstrează, potrivit reclamantei, că Comisia era conștientă de dificultatea generată de decizia atacată. Totuși, potrivit reclamantei, la data introducerii prezentei acțiuni, decizia atacată îi impunea încă să furnizeze toate aceste elemente, în caz contrar existând riscul aplicării unor sancțiuni.

342 În replică, reclamanta subliniază că decizia atacată nu cuprinde nicio garanție procedurală privind protecția surselor jurnalistice. Comisia ar fi prevăzut garanțiile menționate numai după introducerea prezentei acțiuni și printr-o simplă scrisoare, al cărei conținut a fost reluat ulterior în decizia din 24 ianuarie 2024, ceea ce nu poate avea ca efect corectarea retroactivă a viciilor care afectează decizia atacată.

343 Comisia contestă argumentele reclamantei.

344 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, întrucât condițiile de admisibilitate a unei acțiuni țin de cauzele de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică, Tribunalul are sarcina să verifice din oficiu dacă reclamanta are un interes să obțină anularea deciziei în litigiu (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2022, E. Breuninger/Comisia, T-525/21, EU:T:2022:835, punctul 17 și jurisprudența citată).

345 Potrivit jurisprudenței, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care aceasta din urmă are un interes să obțină anularea actului atacat. Un astfel de interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o. Proba unui atare interes, care se apreciază în ziua în care acțiunea este formulată și care constituie o condiție esențială și primordială a oricărei acțiuni în justiție, trebuie să fie raportată la reclamant (a se vedea Hotărârea din 27 martie 2019, Canadian Solar Emea ș.a./Consiliul, C-236/17 P, EU:C:2019:258, punctul 91 și jurisprudența citată).

346 În raport cu obiectul acțiunii, interesul unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să existe la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității. Acest obiect al litigiului trebuie să existe în continuare, ca și interesul de a exercita acțiunea, până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2020, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Comisia, C-560/18 P, EU:C:2020:330, punctul 38 și jurisprudența citată).

347 Desigur, interesul unui reclamant de a exercita acțiunea nu dispare în mod necesar ca urmare a faptului că actul atacat a încetat să producă efecte în cursul procedurii. Astfel, persoana vizată de actul respectiv poate avea în continuare un interes în anularea acestuia pentru a obține o restabilire a situației sale sau pentru a determina autorul actului atacat să adopte în viitor modificările adecvate și pentru a preveni în acest fel riscul repetării nelegalității de care pretinde că este afectat actul atacat. Chiar și în cazurile în care, din cauza unor împrejurări, se dovedește imposibilă punerea în aplicare a obligației instituției emitente a actului anulat de a lua măsurile impuse de executarea hotărârii prin care s-a pronunțat această anulare, acțiunea în anulare își poate păstra interesul ca temei al unei eventuale acțiuni în răspundere (a se vedea Hotărârea din 30 iunie 2022, Camerin/Comisia, C-63/21 P, nepublicată, EU:C:2022:516, punctul 48 și jurisprudența citată).

348 Îi revine însă reclamantului sarcina de a face dovada interesului său de a exercita acțiunea, justificând în mod pertinent interesul pe care îl prezintă pentru el anularea acestui act (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2022, Camerin/Comisia, C-63/21 P, nepublicată, EU:C:2022:516, punctul 50 și jurisprudența citată).

349 Situația este aceeași în ceea ce privește interesul de a invoca un motiv (Hotărârea din 28 februarie 2017, JingAo Solar ș.a./Consiliul, T-157/14, nepublicată, EU:T:2017:127, punctul 69).

350 Rezultă de asemenea din jurisprudența Curții că menținerea interesului unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să fie apreciată *in concreto*, ținând seama în special de consecințele nelegalității pretinse și de natura prejudiciului pretins suferit (Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punctul 65).

351 În această privință, potrivit jurisprudenței, un motiv de anulare este inadmisibil pentru motivul că interesul de a exercita acțiunea lipsește atunci când, chiar admițând că el ar fi întemeiat, anularea actului atacat pe baza acestui motiv nu ar fi de natură să îi dea reclamantului câștig de cauză (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 2011, Evropaïki Dynamiki/BCE, C-401/09 P, EU:C:2011:370, punctul 49 și jurisprudența citată).

352 În speță, trebuie amintit mai întâi contextul factual în care se înscrie al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, printre altele așa cum reiese din cuprinsul punctelor 15-21 de mai sus.

353 Mai precis, în urma e-mailului din 14 octombrie 2023 adresat de reclamantă Comisiei (a se vedea punctul 15 de mai sus), Comisia i-a confirmat acesteia, cu ocazia conferinței telefonice din 18 octombrie 2023, că documentele care ar putea dezvălui surse jurnalistice ar beneficia de o protecție specială inspirată din procedura instituită pentru a proteja confidențialitatea comunicărilor avocat-client (a se vedea punctul 16 de mai sus). În continuare, prin e-mailul din 26 octombrie 2023, Comisia a invitat reclamanta să îi transmită lista persoanelor vizate care dețin o legitimație de presă și să discute modalitățile practice care permit asigurarea protecției surselor jurnalistice (a se vedea punctul 18 de mai sus).

354 La 27 octombrie 2023, data expirării termenului stabilit prin decizia din 19 septembrie 2023 pentru comunicarea documentelor solicitate, reclamanta nu prezentase niciun document. În aceeași zi, Comisia a adoptat decizia din 27 octombrie 2023 (a se vedea punctul 19 de mai sus).

355 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 noiembrie 2023, reclamanta a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei atacate (a se vedea punctul 20 de mai sus).

356 Prin scrisoarea din 6 decembrie 2023, directorul general al Direcției Generale Concurență a Comisiei a reiterat faptul că orice document care pune în discuție protecția datelor sensibile cu caracter personal sau a surselor jurnalistice ar beneficia de garanții procedurale în temeiul legislației și al jurisprudenței relevante și a detaliat garanțiile procedurale menționate (a se vedea punctul 21 de mai sus).

357 În special, la punctul 14 din scrisoarea din 6 decembrie 2023, Comisia a propus, în ceea ce privește documentele susceptibile să conțină surse jurnalistice, aplicarea unor garanții procedurale similare celor instituite pentru a asigura protecția confidențialității comunicațiilor avocat-client. În practică, se prevedea ca persoanele vizate de decizia atacată, titulare ale unei legitimații de presă, să poată să examineze documentele care îndeplineau criteriile enunțate în decizia atacată, să identifice informațiile care făceau obiectul unei astfel de protecții și să furnizeze o versiune fără identificarea surselor jurnalistice (sau, în caz contrar, să retragă documentul din dosar dacă nu era posibilă furnizarea unei versiuni neconfidențiale). Fiind responsabilă de furnizarea completă și corectă a tuturor documentelor care intrau în domeniul de aplicare al deciziei atacate, revenea reclamantei sarcina de a furniza restul documentelor, precum și un tabel recapitulativ care să detalieze natura informațiilor eliminate sau documentele retrase din dosar.

358 Așa cum reiese din cuprinsul punctului 22 de mai sus, asemenea garanții privind protecția surselor jurnalistice au fost formalizate prin decizia din 24 ianuarie 2024, al cărei considerent (13) litera (b) prevede că persoanele vizate de decizia atacată titulare ale unei legitimații de presă vor putea să examineze documentele care îndeplinesc criteriile enunțate în decizia atacată, să identifice informațiile care fac obiectul unei astfel de protecții și să furnizeze o versiune fără identificarea surselor jurnalistice sau, în caz contrar, să retragă documentul din dosar dacă nu este posibilă furnizarea unei versiuni neconfidențiale. Se prevede de asemenea că va reveni reclamantei sarcina de a furniza restul documentelor, precum și un tabel recapitulativ care să detalieze natura informațiilor eliminate sau documentele retrase din dosar.

359 Trebuie precizat că, prin scrisoarea din 25 ianuarie 2024, Comisia a informat Tribunalul cu privire la adoptarea deciziei din 24 ianuarie 2024 și a invitat reclamanta să își adapteze cererea introductivă în temeiul articolului 86 din Regulamentul de procedură. Această scrisoare a fost depusă la dosar și comunicată reclamantei la 1 februarie 2024.

360 În această privință, trebuie să se arate că, desigur, legalitatea unui act al Uniunii trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, punctul 50 și jurisprudența citată).

361 Totuși, potrivit jurisprudenței, atunci când o decizie sau un regulament care privește în mod direct și individual un particular este înlocuit în cursul procedurii printr-un act având același obiect, acesta trebuie considerat un element nou, care permite reclamantului să își adapteze concluziile și motivele. Astfel, obligarea reclamantului să introducă o nouă acțiune ar fi contrară principiului bunei administrări a justiției și cerinței de economie a procedurii. În plus, ar fi nedrept ca, pentru a contracara criticile cuprinse într-o cerere prezentată instanței Uniunii împotriva unui act, instituția în cauză să poată adapta actul atacat sau să îl înlocuiască cu altul și să se prevaleze în cursul procedurii de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Bank Melli Iran/Consiliul, T-35/10 și T-7/11, EU:T:2013:397, punctul 53 și jurisprudența citată).

362 Conform articolului 86 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură, în versiunea aplicabilă la acel moment, atunci când un act a cărui anulare este solicitată este înlocuit sau modificat printr-un alt act având același obiect, reclamantul poate, înainte de închiderea fazei orale a procedurii sau înainte de decizia Tribunalului de a se pronunța fără parcurgerea fazei orale a procedurii, să își adapteze cererea introductivă pentru a ține cont de acest element nou. Adaptarea cererii introductive trebuie efectuată prin înscris separat și în termenul, prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, în care poate fi solicitată anularea actului care justifică adaptarea cererii introductive.

363 În speță, în primul rând, poziția reclamantei, astfel cum este exprimată în replica sa, în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii, precum și în ședința de audiere a pledoariilor, este că adoptarea deciziei din 24 ianuarie 2024 nu poate avea ca efect îndreptarea retroactivă, în cursul procedurii, a viciilor care afectează decizia atacată. Reclamanta precizează de asemenea că prezenta acțiune privește numai decizia atacată, care nu ar fi fost modificată prin decizia din 24 ianuarie 2024 – al cărei articol 1 ar modifica articolul 2 din decizia din 27 octombrie 2023 și al cărei articol 2 ar prevedea impunerea unei penalități cu titlu cominatoriu. Așadar, potrivit reclamantei, nu era necesar să se modifice obiectul acțiunii, astfel cum este stabilit prin cererea introductivă.

364 Or, trebuie să se constate că decizia din 24 ianuarie 2024 modifică în esență decizia atacată cu privire la trei aspecte.

365 *Primo*, după cum reiese din cuprinsul punctului 22 de mai sus, articolul 1 din decizia din 24 ianuarie 2024 prevede prelungirea până la 7 februarie 2024 a termenului de 1 decembrie 2023 stabilit prin decizia din 27 octombrie 2023, acesta din urmă fiind la rândul său o prelungire a termenului de 27 octombrie 2023 stabilit prin decizia din 19 septembrie 2023.

366 *Secundo*, considerentul (13) litera (a) al deciziei din 24 ianuarie 2024 enunță garanțiile procedurale suplimentare în raport cu decizia atacată pentru a asigura protecția datelor sensibile cu caracter personal, introducând procedura camerei de date virtuale, astfel cum a fost propusă prin scrisoarea din 6 decembrie 2023.

367 *Tertio*, considerentul (13) litera (b) al deciziei din 24 ianuarie 2024 enunță garanții procedurale pentru protecția surselor jurnalistice, confirmând procedura propusă prin scrisoarea din 6 decembrie 2023. Aceste garanții sunt în esență aceleași cu cele discutate în mod informal între Comisie și reclamantă și inspirate din procedura instituită pentru a proteja confidențialitatea comunicărilor avocat-client (a se vedea punctele 353-357 de mai sus).

368 În al doilea rând, așa cum s-a arătat la punctul 359 de mai sus, trebuie să se constate că reclamanta nu a fost privată de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la decizia din 24 ianuarie 2024 sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare, în sensul jurisprudenței citate la punctul 361 de mai sus.

369 Pe de altă parte, după cum reiese din cuprinsul punctelor 353-357 de mai sus, trebuie să se observe că, în cadrul dialogului său cu Comisia, reclamanta a avut cunoștință înainte de depunerea cererii introductive la 23 noiembrie 2023 de eforturile Comisiei de a găsi o soluție pentru protecția surselor jurnalistice inspirată din procedura instituită pentru a proteja confidențialitatea comunicărilor avocat-client.

370 Cu toate acestea, reclamanta a ales să nu își adapteze cererea introductivă pentru a ține seama de decizia din 24 ianuarie 2024 în cadrul prezentei acțiuni și nici, de altfel, să introducă o nouă acțiune împotriva deciziei menționate.

371 În al treilea rând, așa cum reiese din jurisprudența citată la punctele 345-348 de mai sus, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care aceasta din urmă are un interes să obțină anularea actului atacat. Un astfel de interes, a cărui probă revine reclamantului, presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o.

372 În speță, ca răspuns la măsurile de organizare a procedurii, reclamanta afirmă că interesul său de a contesta existența unor garanții procedurale vizând protejarea secretului surselor jurnalistice în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv se menținea în măsura în care, pe de o parte, Comisia nu poate elimina retroactiv viciile care afectează legalitatea deciziei atacate și, pe de altă parte, garanțiile prevăzute nu erau de natură să prevină orice atingere adusă protecției surselor jurnalistice. Ea prezintă în această privință argumente noi care urmăresc să conteste caracterul suficient al garanțiilor stabilite prin decizia din 24 ianuarie 2024.

373 Or, pe de o parte, noile argumente, care urmăresc să conteste caracterul suficient al garanțiilor menționate și care sunt invocate pentru prima dată în stadiul răspunsului la măsurile de organizare a procedurii, trebuie respinse ca inadmisibile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2025, Ben Ali/Consiliul, T-178/23, nepublicată, EU:T:2025:114, punctul 54).

374 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, prin acest răspuns, reclamanta nu a dovedit menținerea interesului său de a exercita acțiunea în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv. Aceasta nu explică, printre altele, motivele pentru care anularea deciziei atacate i-ar putea aduce un beneficiu după adoptarea deciziei din 24 ianuarie 2024, pe care reclamanta a ales să nu o conteste în cadrul prezentei acțiuni.

375 În această privință, trebuie arătat că, înainte de adoptarea deciziei din 24 ianuarie 2024, reclamanta nu furnizase niciun document Comisiei.

376 Astfel, așa cum reiese din dosar și după cum a confirmat reclamanta în ședința de audiere a pledoariilor, ea a transmis pentru prima dată documente Comisiei în luna februarie 2024, apoi în lunile septembrie și decembrie 2024. În ședință, reclamanta a arătat că, în luna decembrie 2024, Comisia primise documentele care corespundeau termenilor deciziei atacate, cu excepția documentelor care țineau de secretul comunicațiilor avocat-client, de secretul surselor jurnalistice și de viața privată a persoanelor vizate.

377 Prin urmare, în această privință, decizia atacată nu a produs efecte juridice între momentul adoptării sale, și anume 19 septembrie 2023, și intrarea în vigoare a deciziei din 24 ianuarie 2024.

378 Reclamanta nu ar putea, așadar, să obțină niciun beneficiu din eventuala anulare a deciziei atacate în temeiul lipsei unor garanții procedurale vizând protecția surselor jurnalistice.

379 În plus, trebuie precizat că, în cadrul prezentei acțiuni, reclamanta nu prezintă concluzii în despăgubire și nu invocă niciun interes rezidual, astfel cum este vizat de jurisprudența menționată la punctul 347 de mai sus.

380 În lumina considerațiilor care precedă, se poate concluziona că reclamanta nu a justificat menținerea interesului său de a exercita acțiunea în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv.

381 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea aspect al celui de al șaselea motiv și, în consecință, a celui de al șaselea motiv în totalitate.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe lipsa unor garanții adecvate pentru a proteja dreptul la respectarea vieții private

382 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, reclamanta susține că decizia atacată nu conține garanții adecvate pentru a proteja dreptul la respectarea vieții private, consacrat la articolul 7 din cartă și la articolul 8 din CEDO.

383 Potrivit reclamantei, faptul că decizia atacată o obligă să prezinte documente legate de viața privată a unora dintre salariații și mandatarii săi sociali este, în esență, demonstrat de următoarele elemente. În primul rând, telefoanele mobile sau tabletele private și/sau personale (denumite în continuare „instrumentele de comunicare personale”) care ar fi fost utilizate cel puțin o dată în scopuri profesionale ar intra în domeniul de aplicare al deciziei atacate pentru perioada vizată. În

al doilea rând, documentele care răspund punctului III alineatul (7) din anexa la decizia atacată trebuie furnizate integral. În al treilea rând, decizia atacată este lipsită de orice indicație referitoare la garanțiile procedurale pentru a proteja secretul vieții private. În al patrulea rând, dreptul francez al muncii s-ar opune somației adresate prin decizia atacată. Dacă reclamanta s-ar conforma obligației impuse prin decizia atacată de a colecta, de a prelucra și de a transmite Comisiei documente care țin de sfera personală a unora dintre salariații și mandatarii săi sociali, ea s-ar expune unor sancțiuni penale și ar aduce atingere dreptului la respectarea vieții private a acestor persoane.

384 Ea precizează în această privință că, potrivit dreptului francez, un angajator nu poate avea acces la scrisorile sau e-mailurile adresate sau primite de un salariat la locul său de muncă, și nici la documentele deținute de salariat la locul său de muncă care au fost identificate de salariat ca documente personale, cu excepția cazului în care persoana interesată este prezentă în timpul consultării sau a fost invitată să fie prezentă. Pe de altă parte, angajatorul nu poate consulta e-mailurile adresate sau primite de salariat pe mesageria sa personală, distinctă de mesageria profesională, sau conversațiile desfășurate de un salariat pe o mesagerie instantanee personală, în caz contrar săvârșind infracțiunea de încălcare a secretului corespondenței, chiar dacă mesageria personală a fost instalată sau consultată de salariat pe calculatorul pus la dispoziția sa de angajator.

385 În memoriul său în replică, reclamanta susține că Comisia confundă noțiunile de „date cu caracter personal” și de informații care țin de „viața privată”. Potrivit reclamantei, noțiunea de „date cu caracter personal” este totuși mai restrictivă decât cea, mai largă, de „viață privată”. Aceasta consideră că protecția pe care Comisia pretinde că o rezervă numai datelor cu caracter personal nu privește informații care, fără a fi strict personale, ar fi vizate de dreptul fundamental la respectarea vieții private.

386 Comisia contestă argumentația reclamantei.

387 Potrivit articolului 7 din cartă, orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.

388 Articolul 7 din cartă conține drepturi ce corespund celor garantate la articolul 8 paragraful 1 din CEDO, potrivit căruia orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale [a se vedea Hotărârea din 8 decembrie 2022, Google (Dezindexarea unui conținut pretins inexact), C-460/20, EU:C:2022:962, punctul 59 și jurisprudența citată]. Prin urmare, conform articolului 52 alineatul (3) din cartă, trebuie să se confere articolului 7 din cartă același înțeles și același domeniu de aplicare ca și cele conferite articolului 8 paragraful 1 din CEDO, astfel cum a fost interpretat de jurisprudența Curții EDO (Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 70).

Cu privire la existența unei ingerințe rezultate din decizia atacată în exercitarea dreptului prevăzut la articolul 7 din cartă

389 Potrivit unei jurisprudențe constante, comunicarea de date cu caracter personal unui terț, precum o autoritate publică, constituie o ingerință în dreptul fundamental consacrat la articolul 7 din cartă, indiferent de utilizarea ulterioară a informațiilor comunicate și chiar în absența unor împrejurări care permit calificarea acestei ingerințe drept „gravă”. Aceeași situație se regăsește în privința păstrării datelor cu caracter personal, precum și a accesului la respectivele date în vederea utilizării lor de către autoritățile publice. Este irelevant dacă informațiile vizate referitoare la viața privată prezintă sau nu un caracter sensibil sau dacă persoanele interesate au suferit sau nu

eventuale inconveniente ca urmare a acestei ingerințe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, punctul 51 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 iunie 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, punctul 96 și jurisprudența citată). În această privință, este lipsit de incidență faptul că datele vizate sunt susceptibile să se refere la activități profesionale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 38 și jurisprudența citată).

390 În acest cadru, Curtea a avut deja ocazia să afirme că ridicările de mesaje electronice efectuate în cursul perchezițiilor la sediile profesionale sau comerciale ale unei persoane fizice sau la localurile unei societăți comerciale constituie ingerințe în exercitarea dreptului garantat la articolul 7 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctele 70-73 și 80 și jurisprudența citată).

391 În speță, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 6-12 și 19 de mai sus, decizia atacată impune în esență reclamantei obligația de a colecta și de a transmite Comisiei, pe de o parte, documentele trimise sau primite în perioada vizată de paisprezece persoane vizate (precum și de succesorii și de predecesorii acestora), identificate nominal la punctul II alineatul (5) din anexa la aceasta, și care conțin cel puțin unul dintre termenii de căutare enumerați la punctul VII din anexa respectivă și, pe de altă parte, documentele schimbate în perioada vizată între patru persoane identificate nominal la punctul III alineatul (7) literele (a)-(c) din anexa menționată. Această obligație se extinde la schimburile efectuate atât prin intermediul unor instrumente de comunicare profesionale, cât și prin intermediul unor instrumente de comunicare personale, în măsura în care acestea din urmă au fost utilizate cel puțin o dată pentru comunicări profesionale.

392 În aceste condiții, documentele care trebuie colectate, prelucrate și transmise Comisiei pot conține informații legate de viața privată a anumitor salariați și mandatari sociali ai reclamantei. În consecință, executarea deciziei atacate este de natură să determine o ingerință în dreptul garantat la articolul 7 din cartă.

393 În ceea ce privește gravitatea ingerinței, trebuie amintit că, pe de o parte, obligația impusă prin decizia atacată se extinde și la schimburile efectuate prin intermediul unor instrumente de comunicare personale, în măsura în care acestea din urmă au fost utilizate cel puțin o dată pentru comunicări profesionale. Pe de altă parte, decizia atacată nu numai că impune transmiterea documentelor schimbate pe parcursul întregii perioade vizate în ceea ce privește persoanele citate la punctul 391 de mai sus, ci prevede de asemenea, la punctul III alineatul (9) din anexa la aceasta, obligația de a preda toate schimburile dintre anumite persoane atunci când un singur schimb corespunde termenilor de căutare prevăzuți în decizia menționată.

394 Prin urmare, executarea deciziei atacate poate conduce la comunicarea unor date cu caracter personal de natură foarte variată, dificil de determinat *a priori* și potențial de mare amploare. În plus, informațiile colectate provenite din instrumentele de comunicare personale pot furniza mai multe informații cu privire la aspecte sensibile ale vieții private a persoanelor vizate decât cele provenite din instrumentele de comunicare profesionale. Rezultă că astfel de date privite în ansamblu sunt de natură să permită să se tragă concluzii precise cu privire la viața privată a persoanelor vizate.

395 Or, comunicarea de informații sensibile referitoare la viața privată a persoanelor vizate care sunt de natură să permită să se tragă concluzii precise privind viața privată a acestor persoane constituie o ingerință gravă în dreptul fundamental al persoanelor vizate consacrat la articolul 7

din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 105, Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctele 41-44, și Hotărârea din 30 aprilie 2024, La Quadrature du Net ș.a. (Date personale și combaterea contrafacerii), C-470/21, EU:C:2024:370, punctul 96 și jurisprudența citată].

396 Prin urmare, obligația de a le transmite Comisiei prevăzută de decizia atacată implică riscul unei ingerințe grave în dreptul fundamental consacrat la articolul 7 din cartă.

397 Întrucât decizia atacată constituie, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, o restrângere a exercițiului dreptului la respectarea vieții private, trebuie să se verifice dacă o astfel de restrângere este justificată potrivit termenilor prevăzuți de această dispoziție.

Cu privire la justificarea ingerinței care rezultă din decizia atacată

398 Potrivit articolului 52 alineatul (1) prima teză din cartă, orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin aceasta trebuie să fie prevăzută de lege (cerință desemnată în jurisprudență drept „principiul legalității”) și să respecte substanța lor. Potrivit articolului 52 alineatul (1) a doua teză din cartă, prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri ale acestor drepturi și libertăți numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

– *Cu privire la respectarea principiului legalității*

399 Reiese din jurisprudența Curții că respectarea principiului legalității implică faptul că temeiul juridic care autorizează o astfel de limitare definește în mod suficient de clar și de precis întinderea acesteia [a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 ianuarie 2023, Ministerstvo na vatreshnite raboti (Înregistrarea de date biometrice și genetice de către poliție), C-205/21, EU:C:2023:49, punctul 65 și jurisprudența citată].

400 În speță, este necesar să se constate că restrângerea exercițiului dreptului fundamental garantat la articolul 7 din cartă rezultată din executarea deciziei atacate este prevăzută de un act legislativ al Uniunii. Astfel, decizia atacată a fost adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, care conferă Comisiei competența de a solicita printr-o decizie întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi să îi furnizeze informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin regulamentul menționat (a se vedea punctele 112-124 de mai sus).

401 Exercitarea competențelor conferite Comisiei de Regulamentul nr. 139/2004 contribuie la menținerea regimului concurențial urmărit de tratat, pe care întreprinderile sunt obligate să îl respecte (a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 iunie 2018, České dráhy/Comisia, T-621/16, nepublicată, EU:T:2018:367, punctul 105 și jurisprudența citată).

402 Întrucât Regulamentul nr. 139/2004 conferă Comisiei, în mod suficient de clar și de precis, competența de a adopta decizii de solicitare de informații, decizia atacată respectă, așadar, principiul legalității în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă.

– *Cu privire la respectarea substanței dreptului fundamental consacrat la articolul 7 din cartă*

403 Potrivit jurisprudenței, trebuie să se considere că o reglementare care permite autorităților publice să acceadă în mod generalizat la conținutul comunicărilor electronice aduce atingere substanței dreptului fundamental la respectarea vieții private, astfel cum este garantat la articolul 7 din cartă (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, punctul 94 și jurisprudența citată).

404 În același mod, o măsură care permite autorităților publice să aibă o imagine completă a vieții private și familiale a persoanelor vizate poate aduce atingere substanței dreptului fundamental consacrat la articolul 7 din cartă (Hotărârea din 21 iunie 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, punctul 120, Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctele 50-52, și Hotărârea din 21 martie 2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, punctele 80 și 81).

405 O restrângere a unui drept fundamental respectă însă substanța acestuia atunci când nu repune în discuție dreptul respectiv ca atare, printre altele atunci când este aplicabilă în condiții specifice, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile menționate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 6 octombrie 2015, Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, punctul 48, și Hotărârea din 27 septembrie 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, punctul 64).

406 În speță, în primul rând, deși este adevărat că informațiile colectate și transmise Comisiei în temeiul deciziei atacate pot dezvălui informații foarte precise cu privire la viața privată a persoanelor vizate, asemenea informații nu sunt susceptibile să furnizeze decât în mod dispersat și accesoriu indicații cu privire la anumite aspecte ale vieții private a persoanelor menționate. Astfel, aceste informații privesc diferite categorii de date ce țin de viața privată care nu au în mod necesar legătură între ele și nu constituie un ansamblu omogen.

407 În această privință, este necesar să se constate că domeniul de aplicare temporal, personal și material al deciziei atacate este delimitat prin intermediul unor definiții precise ale perioadei vizate [punctul I alineatul (4) din anexa la aceasta], a persoanelor vizate [punctul II alineatul (5) din anexa la aceasta] și a termenilor de căutare (punctul VII din anexa la aceasta), astfel încât această decizie nu impune reclamantei să colecteze și să transmită Comisiei toate documentele schimbate între salariații și mandatarii săi sociali (a se vedea punctul 391 de mai sus).

408 Trebuie precizat de asemenea că instrumentele de comunicare personale nu sunt vizate de decizia atacată decât atunci când au fost utilizate cel puțin o dată în scopuri profesionale, așa cum reiese din secțiunea I punctul 2 din anexa la decizia menționată (a se vedea punctele 8 și 391 de mai sus). Această condiție permite delimitarea domeniului de aplicare al deciziei atacate numai la persoanele care și-au utilizat instrumentele de comunicare personale în scopuri profesionale. În această privință, trebuie precizat că solicitarea de informații în cauză urmărește să stabilească încălcări ale normelor de concurență, domeniu în care schimburile relevante pot interveni între persoanele vizate pe alte suporturi de comunicare decât suporturile profesionale.

409 În plus, trebuie subliniat că obiectivul unei decizii de solicitare de informații adoptate în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, precum decizia atacată, nu este de a colecta, ca atare, informații care țin de viața privată a persoanelor vizate sau datele acestora cu caracter personal, ci de a colecta informațiile necesare pentru a verifica prezumțiile de încălcare a obligațiilor care decurg din regulamentul menționat. Aceasta înseamnă că, cu excepția cazului în care au o relevanță comercială și sunt, prin urmare, utile pentru stabilirea existenței unei

asemenea încălcări, informațiile care țin de viața privată a persoanelor vizate și datele lor cu caracter personal sunt colectate numai cu titlu accesoriu (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 22 octombrie 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, punctul 45).

410 În al doilea rând, ingerința pe care o implică decizia atacată este încadrată de garanții procedurale privind protecția datelor sensibile cu caracter personal. Astfel, punctul IV alineatul (10) litera (l) din anexa la decizia atacată prevede că, în cazul în care anumite documente conțin date sensibile cu caracter personal, așa cum sunt definite de Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „RGPD”), aceste documente vor fi furnizate în mod criptat și separat și identificate drept „date sensibile cu caracter personal”.

411 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 9 alineatul (1) din RGPD, interpretat în lumina considerentului (10) al acestuia, noțiunea de „date sensibile cu caracter personal” face trimitere la datele cu caracter personal a căror prelucrare dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate, precum și la datele genetice, la datele biometrice a căror prelucrare permite identificarea unică a unei persoane fizice și la datele privind sănătatea, viața sexuală sau orientarea sexuală a unei persoane fizice.

412 Așadar, decizia atacată prevede garanții procedurale specifice privind datele sensibile cu caracter personal, care asigură că aceste date sunt furnizate în mod criptat și separat.

413 În orice caz, trebuie precizat că, așa cum reiese din cuprinsul punctului 22 de mai sus, decizia atacată a fost modificată și completată prin decizia din 24 ianuarie 2024. Mai precis, din considerentul (13) litera (a) al acestei din urmă decizii reiese că, în ceea ce privește datele cu caracter personal, documentele circumscrise domeniului de aplicare al deciziei atacate care nu au legătură cu activitățile comerciale ale reclamantei și care ar conține date sensibile cu caracter personal, în sensul articolului 9 din RGPD și al articolului 10 din (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO 2018, L 295, p. 39), vor putea fi plasate într-o cameră de date virtuală, astfel cum prevede punctul 2 din dispozitivul Ordonanței din 29 octombrie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-451/20 R, nepublicată, EU:T:2020:515), și al Ordonanței din 29 octombrie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-452/20 R, nepublicată, EU:T:2020:516), pentru a permite Comisiei să verifice dacă sunt lipsite de relevanță pentru investigația sa.

414 În ședința de audiere a pledoariilor, Comisia a explicat că garanțiile procedurale prevăzute la punctul IV alineatul (10) litera (l) din anexa la decizia atacată și cele prevăzute în considerentul (13) litera (a) al deciziei din 24 ianuarie 2024 se cumulează.

415 Procedura camerei de date virtuale, stabilită prin decizia din 24 ianuarie 2024, permite să se încadreze și mai mult punerea în aplicare a deciziei atacate, acordând garanții procedurale suplimentare pentru a asigura protecția datelor sensibile cu caracter personal. Trebuie precizat în această privință că dreptul la protecția datelor cu caracter personal, enunțat la articolul 8

alineatul (1) din cartă, este strâns legat de dreptul la respectarea vieții private consacrat la articolul 7 din cartă, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 444 de mai jos și din analiza efectuată la punctele 442-454 de mai jos.

416 În al treilea rând, transmiterea și prelucrarea informațiilor furnizate în cadrul unei investigații a Comisiei în materia dreptului concurenței sunt încadrate de garanții procedurale generale destinate să asigure printre altele securitatea, integritatea și confidențialitatea acestor date.

417 Astfel, numai agenții și funcționarii Comisiei însărcinați cu investigația pot, dacă este cazul, să ia cunoștință de date cu caracter personal. Or, agenții Comisiei sunt supuși unor obligații stricte privind secretul profesional în temeiul articolului 339 TFUE și al articolului 17 din Regulamentul nr. 139/2004. Această din urmă dispoziție interzice agenților și funcționarilor Comisiei să divulge informațiile obținute sau să le utilizeze în alte scopuri decât cele pentru care au fost obținute. În plus, funcționarii și agenții Comisiei sunt ținuți de articolul 17 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, care le interzice, inclusiv după încetarea funcțiilor lor, „orice divulgare neautorizată a informațiilor aduse la cunoștința [lor] în exercitarea atribuțiilor [lor], cu excepția cazului în care aceste informații au fost deja făcute publice sau sunt accesibile publicului”.

418 Rezultă că nu se poate considera că decizia atacată aduce atingere substanței articolului 7 din cartă.

– *Cu privire la urmărirea unor obiective de interes general recunoscute de Uniune*

419 Potrivit jurisprudenței, dreptul concurenței urmărește obiectivul, indispensabil pentru funcționarea pieței interne, de a garanta că nu este denaturată concurența pe această piață în detrimentul interesului general, al întreprinderilor individuale și al consumatorilor (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 46 și jurisprudența citată, Hotărârea din 22 martie 2022, Nordzucker ș.a., C-151/20, EU:C:2022:203, punctul 51 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 iunie 2018, České dráhy/Comisia, T-621/16, nepublicată, EU:T:2018:367, punctul 105 și jurisprudența citată).

420 În acest cadru, trebuie arătat că decizia atacată constituie o manifestare a competențelor conferite Comisiei prin articolul 11 din Regulamentul nr. 139/2004, care au ca scop să îi permită să își îndeplinească misiunea care i-a fost încredințată prin tratate, și anume să asigure respectarea dreptului concurenței în cadrul pieței interne.

421 Importanța interesului general legat de aplicarea efectivă a dreptului concurenței este subliniată și de Curtea EDO. În special, ținând seama de repercusiunile negative pe care încălcările dreptului menționat le pot avea asupra concurenței pe piețe și de dificultatea de a le detecta și de a le investiga, este important ca autoritățile de control în domeniul concurenței și alte organisme de aplicare a legii să își poată coordona eforturile pentru a depista și a sancționa aceste practici anticoncurențiale. Aplicarea dreptului concurenței este indispensabilă pentru menținerea potențialului de performanță și de echitate al piețelor economice și, în consecință, pentru bunăstarea economică a unei țări (a se vedea Curtea EDO, 1 aprilie 2025, Ships Waste Oil Collector B.V. și alții împotriva Țărilor de Jos, CE:ECHR:2025:0401JUD000279916, § 197 și jurisprudența citată).

422 Această finalitate constituie un obiectiv de interes general care poate justifica o ingerință, chiar gravă, în dreptul fundamental consacrat la articolul 7 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Deutsche Bahn ș.a./Comisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, punctul 20).

423 Prin urmare, decizia atacată contribuie la realizarea unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune.

– *Cu privire la respectarea principiului proporționalității*

424 Potrivit jurisprudenței Curții, principiul proporționalității impune ca restrângerile pe care actele dreptului Uniunii printre altele le pot aduce unor drepturi și unor libertăți consacrate de cartă să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite sau ale necesității de a proteja drepturile și libertățile celorlalți, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate de aceasta nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate. Astfel, posibilitatea de a justifica o restrângere a drepturilor garantate la articolul 7 din cartă trebuie apreciată măsurând gravitatea ingerinței pe care o implică o asemenea restrângere și verificând dacă importanța obiectivului de interes general urmărit prin restrângerea respectivă se raportează la această gravitate (a se vedea Hotărârea din 8 decembrie 2022, Orde van Vlaamse Balies ș.a., C-694/20, EU:C:2022:963, punctul 41 și jurisprudența citată).

– Cu privire la caracterul adecvat al restrângerii

425 În ceea ce privește caracterul adecvat al restrângerii dreptului la respectarea vieții private care rezultă din decizia atacată, trebuie să se considere că, având în vedere punctele 419-423 de mai sus, o decizie de solicitare de informații precum decizia atacată, adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, constituie o măsură adecvată pentru atingerea obiectivului de interes general de protecție a unei concurențe efective și nedenaturate pe piața internă, întrucât impune societăților în cauză obligația de a colecta și de a transmite Comisiei informațiile necesare pentru a stabili existența unor practici anticoncurențiale.

– Cu privire la caracterul necesar al restrângerii

426 În ceea ce privește cerința caracterului necesar al restrângerii dreptului la respectarea vieții private, această cerință nu este îndeplinită atunci când obiectivul de interes general vizat poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace, care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate. În schimb, cerința necesității este îndeplinită atunci când obiectivul prelucrării datelor în cauză nu poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie garantat la articolul 7 din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctele 87 și 88 și jurisprudența citată].

427 În acest context, trebuie amintit că, într-un mediu digitalizat, este cert că schimbul de informații în cadrul unei întreprinderi sau între întreprinderi are loc în mare parte prin mijloace electronice, prin intermediul unor instrumente de comunicare profesionale sau chiar personale.

428 Or, competențele de investigare de care dispune Comisia în materia dreptului concurenței ar risca să fie lipsite de efect util dacă întreprinderile s-ar putea sustrage de la obligația de a răspunde la o solicitare de informații pentru simplul motiv că anumite documente conțin mențiunea „personal” sau „privat” sau sunt schimbate prin intermediul unor instrumente de comunicare personale, fără a fi examinat aspectul dacă aceste documente conțin în realitate informații în legătură cu activitatea comercială a întreprinderilor în cauză.

429 Astfel, pentru a asigura efectivitatea dreptului concurenței, Comisia trebuie să aibă posibilitatea de a solicita toate informațiile care îi sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin Regulamentul nr. 139/2004, conținute în instrumente de comunicare profesionale sau chiar personale, cu condiția ca acestea din urmă să fi fost utilizate în scopuri profesionale, respectând în același timp dreptul la viață privată consacrat la articolul 7 din cartă.

430 Prin urmare, obligația impusă reclamantei prin decizia atacată de a colecta și de a transmite Comisiei documentele pe care le menționează și, cu titlu accesoriu, colectarea de date referitoare la viața privată pe care aceasta o generează trebuie considerate ca fiind necesare în scopul urmăririi obiectivului de interes general care constă în a proteja concurența pe piața internă, din moment ce acest obiectiv nu poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale, în special dreptul la respectarea vieții private garantat de articolul 7 din cartă.

– Cu privire la caracterul strict proporțional al restrângerii

431 Aprecierea caracterului strict proporțional al restrângerii exercitării dreptului fundamental garantat la articolul 7 din cartă implică o ponderare a tuturor elementelor relevante ale speței. Fac parte, printre altele, din asemenea elemente gravitatea restrângerii aduse astfel exercițiului drepturilor fundamentale în cauză, care depinde de natura și de sensibilitatea datelor la care autoritățile competente pot avea acces, importanța obiectivului de interes general urmărit prin această restrângere, legătura existentă între proprietarul documentelor respective și infracțiunea în cauză sau relevanța datelor în cauză pentru constatarea faptelor [a se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctele 89 și 90 și jurisprudența citată].

432 În primul rând, în ceea ce privește gravitatea ingerinței, obligația de a transmite Comisiei prevăzută de decizia atacată implică, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 396 de mai sus, riscul unei ingerințe grave în dreptul fundamental consacrat la articolul 7 din cartă.

433 Totuși, trebuie precizat că decizia atacată nu acordă Comisiei un acces complet și necontrolat la ansamblul datelor conținute în instrumentele de comunicare personale ale persoanelor vizate și nu urmărește să instituie un regim de supraveghere continuu, nespecific și sistematic, care să includă evaluarea automatizată a datelor cu caracter personal ale tuturor salariaților și mandatarilor sociali ai reclamantei și nici, de altfel, ale persoanelor vizate de decizia menționată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, punctele 98-111, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctele 91-95 și jurisprudența citată].

434 Astfel, *primo*, trebuie precizat că, în cadrul documentelor colectate în temeiul deciziei atacate, datele referitoare la viața privată sunt mai degrabă susceptibile să apară în mod dispersat cu ocazia căutării informațiilor comerciale cu privire la întreprindere. În acest context, datele respective nu permit, prin ele însele, să se obțină o imagine completă a vieții private a persoanei vizate fără o prelucrare suplimentară, ceea ce nu reprezintă în niciun caz scopul investigației.

435 *Secundo*, după cum s-a precizat la punctele 8 și 408 de mai sus, obligația pe care o cuprinde decizia atacată se extinde la schimburile efectuate atât prin intermediul instrumentelor de comunicare profesionale, cât și prin intermediul instrumentelor de comunicare personale ale persoanelor vizate, precum telefoanele lor mobile personale, numai atunci când au fost utilizate cel puțin o dată în scopuri profesionale. Prin urmare, domeniul de aplicare al solicitării de informații se dovedește restrâns, în ceea ce privește obligația de a transmite documentele menționate la punctul III alineatul (7) din anexa la decizia atacată și rezultate din instrumentele de comunicare personale, pentru a limita atingerea adusă dreptului la respectarea vieții private consacrat la articolul 7 din cartă.

436 *Tertio*, trebuie arătat că persoanele vizate au fost selectate fie ca urmare a importanței funcțiilor lor și a mandatelor sociale pe care le exercită în cadrul serviciilor reclamantei sau ale acționarului său principal, fie ca urmare a statutului lor de persoane care dețin o legitimație de presă, în măsura în care prin solicitarea menționată se urmărește să se stabilească dacă reclamanta a exercitat o influență decisivă asupra Lagardère, după cum reiese din elementele amintite la punctul 10 de mai sus. Pentru acest motiv, decizia atacată nu numai că se limitează să solicite colectarea documentelor vizate de la persoane care fac parte din conducerea la nivel înalt a reclamantei, ci și încadrează strict transmiterea informațiilor persoanelor care dețin legitimații de presă, așa cum reiese din cuprinsul punctelor 353-358 de mai sus.

437 În al doilea rând, din elementele amintite la punctele 419-423 de mai sus reiese că importanța pe care o prezintă obiectivul de protecție a unei concurențe efective și nedenaturate pe piața internă poate justifica o ingerință, chiar gravă, în dreptul la respectarea dreptului fundamental consacrat la articolul 7 din cartă.

438 În al treilea rând, în ceea ce privește legătura existentă între proprietarul instrumentelor de comunicare în discuție și încălcarea în cauză, trebuie arătat că colectarea și accesul la datele care țin de viața privată eventual conținute în instrumente de comunicare profesionale și în instrumente de comunicare personale care au fost utilizate cel puțin o dată în scopuri profesionale sunt, în principiu, accesorii în cadrul căutării informațiilor de natură comercială care sunt destinate incriminării întreprinderii care face obiectul investigației. Rezultă că colectarea și accesul la datele cu caracter personal vizate de o investigație în materie de concurență nu urmăresc, în principiu, să stabilească răspunderea în materie de concurență a persoanei fizice titulare a acestor date, ci numai pe cea a persoanei juridice cu care persoana fizică respectivă are un raport de muncă.

439 În al patrulea rând, trebuie amintit că existența unui control jurisdicțional *a posteriori* constituie o garanție fundamentală pentru a asigura compatibilitatea măsurii în cauză cu articolul 7 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Deutsche Bahn ș.a./Comisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, punctul 32 și jurisprudența citată). De altfel, acesta este sensul în care articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, în temeiul căruia a fost adoptată decizia atacată, precizează că deciziile de solicitare de informații trebuie să menționeze dreptul de a solicita revizuirea unor astfel de decizii de către instanța Uniunii.

440 Prin urmare, în ceea ce privește caracterul strict proporțional al restrângerilor aduse prin decizia atacată dreptului la respectarea vieții private garantat la articolul 7 din cartă, inconvenientele pe care le presupune executarea deciziei atacate nu par disproporționate în raport cu obiectivul de interes general al acestei decizii, care constă în protejarea concurenței pe piața internă (a se vedea punctele 419-423 de mai sus).

441 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantei.

442 În primul rând, în ceea ce privește distincția invocată de reclamantă între noțiunea de „date cu caracter personal” și noțiunea de informații care țin de „viața privată”, este adevărat că decizia atacată stabilește garanții procedurale privind datele sensibile cu caracter personal, astfel cum sunt definite la articolul 9 alineatul (1) din RGPD.

443 Totuși, trebuie subliniat că simplul fapt că garanțiile procedurale stabilite prin decizia atacată se referă numai la datele sensibile cu caracter personal, iar nu, în general, la datele care țin de viața privată, nu înseamnă, ca atare, că decizia menționată nu respectă dreptul fundamental la respectarea vieții private consacrat la articolul 7 din cartă.

444 Astfel, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, enunțat la articolul 8 alineatul (1) din cartă, este strâns legat de dreptul la respectarea vieții private consacrat la articolul 7 din cartă (Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 47, și Hotărârea din 24 noiembrie 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 și C-469/10, EU:C:2011:777, punctul 41).

445 În această privință, potrivit jurisprudenței Curții, respectarea dreptului la viață privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, recunoscut la articolele 7 și 8 din cartă, se raportează la orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 52). Astfel, atât timp cât condițiile unei prelucrări legale a datelor cu caracter personal în temeiul RGPD sunt îndeplinite, se consideră că această prelucrare îndeplinește, în principiu, și cerințele prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă [Hotărârea din 5 iunie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor), C-204/21, EU:C:2023:442, punctul 332].

446 În speță, trebuie amintit că, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (c) din RGPD, reclamanta efectuează o prelucrare legală a datelor cu caracter personal prin transmiterea Comisiei a unor documente care conțin astfel de date și care sunt solicitate în temeiul deciziei atacate.

447 În plus, în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725, instituțiile Uniunii pot prelucra în mod legal date cu caracter personal atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care sunt învestite.

448 În această privință, decizia atacată constituie o manifestare a exercitării competențelor conferite Comisiei prin Regulamentul nr. 139/2004, care, așa cum reiese din cuprinsul punctului 420 de mai sus, contribuie la menținerea regimului concurențial urmărit de tratate, a cărui respectare se impune în mod imperativ întreprinderilor.

449 Pe de altă parte, trebuie amintit că dreptul fundamental consacrat la articolul 7 din cartă nu este o prerogativă absolută, ci trebuie luat în considerare în raport cu funcția sa în societate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, punctul 112 și jurisprudența citată).

450 În speță, așa cum reiese din analiza efectuată la punctele 403-418 și 424-440 de mai sus, restrângerile aduse prin decizia atacată dreptului la respectarea vieții private, garantat la articolul 7 din cartă, nu aduc atingere substanței dreptului fundamental și nu sunt disproporționate în raport cu obiectivul de protecție a unei concurențe efective și nedenaturate pe piața internă, urmărit de decizia menționată.

451 Așadar, argumentul reclamantei potrivit căruia garanțiile procedurale prevăzute de decizia atacată nu se aplică tuturor datelor care țin de viața privată a persoanelor vizate, ci numai datelor sensibile cu caracter personal, nu poate, ca atare, să repună în discuție conformitatea deciziei atacate cu dreptul fundamental consacrat la articolul 7 din cartă.

452 În orice caz, deși este adevărat că decizia atacată nu menționează decât garanții privind datele sensibile cu caracter personal, din cuprinsul punctului 23 de mai sus reiese de asemenea că Comisia a aplicat garanția camerei de date virtuale datelor care țin de sfera privată.

453 Desigur, trebuie să se observe că această extindere a domeniului de aplicare al camerei de date virtuale la documentele care țin de sfera privată nu a fost formalizată printr-o decizie.

454 Totuși, așa cum reiese din cuprinsul punctelor 472 și 473 de mai jos, Comisia a dovedit angajamentul său de a proteja viața privată a persoanelor vizate prin faptul că a admis cererea de retragere a anumitor documente conținând informații ce țineau de viața privată, adresată de reclamantă la 21 ianuarie 2025.

455 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei referitor la cerința, cuprinsă la punctul III alineatul (9) din anexa la decizia atacată, de a furniza integral documentele care răspund punctului III alineatul (7) din anexa menționată, este suficient să se amintească faptul că, după cum reiese din cuprinsul punctului 240 de mai sus, un asemenea argument nu poate stabili o încălcare a principiului proporționalității, în măsura în care contextul unei informații poate să faciliteze înțelegerea acesteia și să clarifice relevanța sa pentru investigație.

456 În al treilea rând, reclamanta susține că înscrisuri care intră sub incidența secretului vieții private sau care conțin date cu caracter personal referitoare la „opiniile politice” sau la „convingerile religioase” ale anumitor persoane vizate ar putea fi transmise Comisiei în temeiul deciziei atacate. În această privință, trebuie să se observe, asemenea Comisiei, că anumite documente care conțin „opinii politice” sau „convingeri religioase” pot figura printre documentele legate de activitatea comercială a reclamantei și ar putea fi relevante pentru investigația Comisiei, în măsura în care aceasta privește în parte o posibilă influență decisivă care ar fi fost exercitată asupra unor publicații sau entități ale grupului Lagardère cu privire la subiecte politice, religioase sau filozofice. Pe de altă parte, reclamanta nu identifică termeni de căutare alternativi sau suplimentari care ar fi mai puțin susceptibili să dezvăluie date care au legătură cu opiniile politice ale persoanelor vizate.

457 În al patrulea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia dreptul francez al muncii se opune somației adresate prin decizia atacată, trebuie amintit mai întâi că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul supremației dreptului Uniunii consacră preeminența acestui

drept asupra dreptului statelor membre și impune tuturor autorităților statelor membre să asigure efectul deplin al diverselor norme ale Uniunii, întrucât dreptul statelor membre nu poate aduce atingere efectului recunoscut acestor diferite norme pe teritoriul statelor menționate (a se vedea Hotărârea din 18 ianuarie 2022, Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, punctul 25 și jurisprudența citată).

458 În speță, trebuie să se observe, în orice caz, că reclamanta nu furnizează o analiză concretă a dispozițiilor specifice ale dreptului francez, care sunt menționate numai în notele de subsol 160 și 161 din cererea introductivă.

459 În lipsa unor explicații sau a unor elemente de probă suplimentare, argumentul reclamantei întemeiat pe dreptul francez al muncii trebuie înlăturat întrucât nu îndeplinește cerințele de precizie impuse de articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.

460 Prin urmare, al șaptelea motiv trebuie respins.

Cu privire la elementele de probă suplimentare prezentate de reclamantă

Cu privire la probele prezentate la 26 iulie 2024

461 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 26 iulie 2024, reclamanta, invocând articolul 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, a prezentat probe suplimentare constând în mai multe schimburi de scrisori între ea și Comisie cu privire la aspectul dacă și în ce condiții RSF a putut să dispună sau să aibă cunoștință de comunicarea privind obiecțiunile care îi fusese adresată în cadrul procedurii de control al concentrărilor înregistrate de Comisie sub numărul M.10433 – Vivendi/Lagardère.

462 În observațiile sale din 19 august 2024, Comisia susține că probele prezentate de reclamantă sunt inadmisibile, în măsura în care condițiile prevăzute la articolul 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură nu sunt îndeplinite ca urmare a unei întârzieri nejustificate imputabile comportamentului reclamantei în prezentarea acestor probe. Potrivit Comisiei, reclamanta nu explică motivul pentru care a așteptat zece luni după declarația RSF din 15 iunie 2023 pentru a încerca „să înțeleagă condițiile în care RSF a putut să dispună sau să aibă cunoștință de un document confidențial din dosarul Comisiei” sau pentru a solicita Comisiei „să inițieze o anchetă internă”, deși ar fi putut să facă acest lucru cu mult înainte de primul schimb de memorii. În orice caz, Comisia arată că probele sunt în mod vădit lipsite de relevanță pentru aprecierea acțiunii. Potrivit Comisiei, aceste probe nu urmăresc decât să instrumentalizeze un vechi litigiu între RSF și reclamantă și nu susțin în niciun mod argumentația dezvoltată deja de aceasta în susținerea motivelor sale. Prezentarea acestor probe nu ar fi decât o nouă manifestare a strategiei reclamantei constând în multiplicarea cererilor și a incidentelor de procedură în scopul de a întârzia evoluția investigației.

463 În această privință, trebuie amintit că articolul 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură prevede că, „[c]u titlu excepțional, părțile principale mai pot depune sau propune probe înainte de închiderea fazei orale a procedurii sau înainte de decizia Tribunalului de a se pronunța fără parcurgerea fazei orale a procedurii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea de probe să fie justificată”.

464 În speță, trebuie să se constate că scrisorile prezentate de reclamantă au o dată ulterioară depunerii cererii introductive (23 noiembrie 2023) și a replicii (8 aprilie 2024). Reclamanta nu putea, așadar, să anexeze aceste probe nici la replică și nici, *a fortiori*, la cererea introductivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 ianuarie 2021, Bezouaoui și HB Consultant/Comisia, T-478/18, nepublicată, EU:T:2021:2, punctul 79 și jurisprudența citată). Prin urmare, în aceste împrejurări, probele menționate trebuie considerate admisibile.

465 Totuși, după cum subliniază Comisia, aceste probe sunt lipsite de relevanță pentru aprecierea prezentei acțiuni.

466 Astfel, trebuie să se observe mai întâi că, potrivit Comisiei, aceasta nu a transmis RSF, care nu fusese recunoscută drept terț interesat în cazul menționat, o versiune neconfidențială a comunicării privind obiecțiunile în cazul M.10433 – Vivendi/Lagardère întrucât nu solicitase acest lucru. Rezultă că RSF a putut avea acces la această versiune prin intermediul unui terț interesat care nu și-a respectat obligațiile de nedivulgare și care nu a putut fi identificat de Comisie.

467 Or, comportamentul unui terț interesat nu poate fi imputabil Comisiei.

468 În plus, așa cum subliniază Comisia, ea nu este autorizată să divulge unui terț secrete de afaceri, informații confidențiale sau date sensibile cu caracter personal.

469 Astfel, articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2023/914 al Comisiei din 20 aprilie 2023 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 139/2004 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 802/2004 al Comisiei (JO 2023, L 119, p. 22) prevede că, „[î]n cazul în care a fost emisă o comunicare privind obiecțiunile sau o comunicare suplimentară privind obiecțiunile, Comisia poate trimite persoanelor terțe o versiune neconfidențială a respectivei comunicări sau le poate informa cu privire la natura și obiectul procedurii prin alte mijloace adecvate[; că, î]n acest scop, părțile care fac notificarea identifică orice informație pe care o consideră confidențială în cadrul obiecțiilor, în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) al doilea și al treilea paragraf, în termen de cinci zile lucrătoare de la primirea comunicării[; că] Comisia furnizează persoanelor terțe versiunea neconfidențială a obiecțiilor pentru a fi utilizată numai în scopul procedurilor relevante în temeiul Regulamentului […] nr. 139/2004[; că p]ersoanele terțe acceptă această restricție de utilizare înainte de primirea versiunii neconfidențiale a obiecțiilor”.

470 În speță însă, niciun element din dosar nu atestă vreo divulgare de către Comisie a unor informații confidențiale referitoare la reclamantă. În plus, reclamanta nu își susține nicidecum argumentul potrivit căruia accesul RSF la versiunea neconfidențială a comunicării privind obiecțiunile în cazul M.10433 – Vivendi/Lagardère ar fi putut avea incidență asupra legalității deciziei atacate.

471 Rezultă că probele prezentate de reclamantă la 26 iulie 2024 nu sunt relevante pentru aprecierea prezentei acțiuni.

Cu privire la probele prezentate la 6 februarie 2025

472 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 6 februarie 2025, reclamanta, invocând articolul 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, a prezentat o scrisoare adresată Comisiei la 21 ianuarie 2025 prin care i-a solicitat să retragă din dosar documente care conțineau informații

ce țin de viața privată și care au fost incluse în transmiterile de documente din septembrie și din octombrie 2024 (denumită în continuare „cererea de retragere”), precum și mai multe documente vizate de cererea de retragere.

473 În observațiile sale din 25 februarie 2025, Comisia explică faptul că a admis cererea de retragere, eliminând documentele respective și confirmând această eliminare prin e-mailul din 19 februarie 2025. Pe de altă parte, reclamanta nu ar explica nicidecum ce termeni de căutare ar fi condus la prezentarea acestor documente, nici modul în care aceste documente intrau în domeniul de aplicare al deciziei atacate, în timp ce reclamanta însăși ar preciza că acestea nu ar fi trebuit să fie prezentate niciodată. Comisia precizează de asemenea că toate documentele și fișierele prezentate de reclamantă ca răspuns la decizia atacată provin din instrumente profesionale și că reclamanta refuzase înființarea unei camere de date virtuale. În sfârșit, Comisia subliniază că acceptase să excludă din domeniul de aplicare al solicitării de informații schimburile care țin de sfera privată, astfel cum au fost identificate chiar de reclamantă.

474 În această privință, este suficient să se constate că, în măsura în care, pe de o parte, reclamanta recunoaște că documentele vizate de cererea de retragere au fost transmise Comisiei din cauza unei erori tehnice și nu ar fi trebuit să fie incluse niciodată în prezentarea sa de documente din lunile septembrie și octombrie 2024 și în măsura în care, pe de altă parte, Comisia a admis cererea de retragere, probele prezentate de reclamantă la 6 februarie 2025 nu mai sunt relevante pentru aprecierea prezentei acțiuni.

Concluzie

475 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de reclamantă nu este întemeiat, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

476 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă, inclusiv a celor aferente procedurilor de măsuri provizorii înregistrate cu numerele T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV și C-470/24 P(R)-R.

477 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Consiliul suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL
(Camera a noua, judecând în complet de cinci judecători),

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) **Vivendi SE suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană, inclusiv pe cele aferente procedurilor de măsuri provizorii înregistrate cu numerele T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV și C-470/24 P(R)-R.**

3) **Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Truchot Jaeger Schwarcz

Sampol Pucurull Perišin

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 3 iunie 2026.

Semnături